

ఉక్కుమనిషి

[అపరాధ పరిశోధక నవల]

ప్రంథకర్త:

సి. హెచ్. ఆర్. రవి.

ప్రకాశకులు:

యస్. అప్పలస్వామి అండు సన్సు

పబ్లిషర్సు అండ్ బుక్సెల్లర్సు,

రాజమండ్రి.

విషయసూ

- 1 సినిమా భవనము
- 2 కొండగుడి
- 3 కొత్త పత్తెదారు
- 4 కాలివారి వడవ
- 5 రహస్య ప్రదేశము
- 6 ఇద్దరు బైరాగులు
- 7 "ఉక్కుమి" వీడే!
- 8 ఎంతలో నెలతమార్పు!
- 9 ఖైదీ పలానానము
- 10 ఇనుపమండపము
- 11 కొత్త దొంగ
- 12 పత్తెదారును బంధించుట
- 13 కూలివారి
- 14 వేశ్యాగృహములో
- 15 అనుమానము
- 16 "ఉక్కుమి" వీడే?
- 17 "ఉక్కుమి" పట్టుబడుట
- 18 శ్యామల & హాహము
- 19 బహుమతి.

పశ్చిమమాన భానుడు పొడకట్టుచుండెను అకసనుంతయు మేఘరహితమై యుండెను. దివాకరుఁ డరుణరూపుఁడై యుండుటచే నాతని సరివరములందున్న నింగిభామంతయు నైరగ గోచరించు నున్నది. ఇగలంతయు తూర్పునుండి పశ్చిమము వరకు పరుగెత్తి యుండుటచే నాతని గోహమంతయు చెమటబోసి యుండుటచే గాఢాంబు పశ్చిమాగ్నితో మునుగుటకు కుతూహలపడుచుండెను.

ఆదివసుండు సూర్యుఁడు తమ్ములను వీడి పోవుచుండెను బసులందఱును త్వరితముగ తమతమ పనులను ముగించుచుండిరి. సీసీమా భవనముల మేనేజరులంకరును సూర్యుఁడై త త్వరగఃస్తమింపఁజూచుచు యె సగు సె ప్పులు వాచుచుండిరి. ఊరిలో నెవ్వోటబాదినను ప్రజలందఱును సీసీమాకేసు ప్రయత్నమున నున్నట్లు గొప్పొగుచు నున్నది.

హాసన నాగ్రామమునకు పుల్లయ్యగారి “లవకుశ” వచ్చుట గనే ప్రగమింపఁగాయును. అట్టిమొద ప్రశ్నేదారు ఛటర్జీగారి యిది యుండు విశ్వాదిమాట్టి సందడి లేకుండునా యేమి? బారికృతమం దుండగు అట్టి ప్రభుత్వమునందే నున్నట్లు తోచుచున్నది. ఛటర్జీగారు మహాఅహారిక మున్నారన. ఆయన ముద్దుచెల్లెలుగు శ్యామల “అసలెవరో” అని నిర్ధమగా యున్నది ఛటర్జీ కుమారుడు గోపీ శంకర సోభితులే తిలపులన్నయు భద్రముగ మూలమందుండిను. భద్రము వీధిలో బిల్వ విలవలడిను. ఛటర్జీగారి గృహము నుండి యుండుపుట్టు నల్లపొదను బయటకువచ్చి బట్కలో నాసీను యెవరైనో యిది బద్వత్తుల కారణధించెను— అశకటముతో చేయుట బాధాను తో ప్రసంగించక నిశ్శబ్దముగా గూరుచుండిగాని

మాటిమాటికి సందుధి యొకశబ్దము మాత్రము వినిపించుచుండెను. అదే జట్కావాని యదలింపుకే. ప్రతివిముషము నానెంచు-

“ఏయ్-ఏయ్-తప్పో” అని అరచుటచే నాతని గొంతు బొంగురు పోయెను... అదే సిసీమాకుబోవు మార్గము. ఆమార్గముతయును జననమూహముతో క్రిక్కిరిసి యుండెను. ఆనమూహములో స్త్రీ పురుష వివక్షణలేక నందరు నొకరినొకరు రాసుకొనుచుబోవుచుండిరి వీరిలో కొందరు వలయువలయే యితరులను జూచియు కూడ చూడకలు నటించి వారిని త్రోచుకొనుచు బోవుచుండిరి. బండ్లు-కారులు-పిక్కాలు-ఇత్యాదులన్నియును హాలునకు ఫర్లాంగు దూరముననే నిలువబడెను. ఇట్టి సమృద్ధిగాను గలిగిన ఆనాటి సిసీమాహాలెట్లుండునో మాచుకునకు లే యూహించుదురాక!

ఇక “బుకింగ్ ఆఫీస్” వద్ద నెట్టిమూని యుండెనో నిర్ణయించుటకు సాదశేషమకునైన సలవిగానిది ఘట్టాపథముగ జరిగెను. ఛటర్జీగారి నొకరగు రామిరెడ్డి యాజనమును ప్రక్కకు ప్రోయుచు దాను ముందునకు నేగుచు నెట్టికేలకాగ వాడుకబోలె నమూనాగర్చి టిక్కెట్టుల గొని మరల సతి కష్టమపై పొరగడకు మునిగి, మోటి క్కెట్టులను వారికిచ్చి పిమ్మట పారి యొద్ద సున్నుగొని తానెక్కడికో పడివడిగ నేగినింటినే యామువ్వరును, హాలులో ప్రవేశించిరి.

తామాలోవు కు ప్రవేశించునరికే డబ్బిలో చాలభాగము క్రమించుకొనబడెను. పారు చివరనున్న పరుసనో శ్యామలను గూర్చుండ నెయమించి, అవరుకు ముందున్న పగునలో పారాని నులుయిరి. చివరవగనయందు స్త్రీలు నల్లారు గూర్చుండుచుండిరి. వారిలో శ్యామల యొకరికే... ఇరిదిహేళు నిముషములకు సిసీమా ప్రారంభమాయెను.

సినిమాకథ నడచుచుండెను

పాఠపల్లినత్యనారాయణగారైన వాల్మీకిసుహాముని, కుశలపులకు నిద్యగజపు సమయమున, — 'సత్యపాలనాథునా సాధుశీలుడే' యను పాటను హాయిగఁ బాడుచుండెను. ప్రేక్షకు లందఱు నాతని పాటలో మునిగియుండిరి. ఆసమయమందు ప్రేక్షకులలో నొకరును పరభ్యాసముగ నుండక నందఱును వాల్మీకి శిష్యులవలె నుండిరి.

అదే సమయమున కుర్చీలో తుదిపరుసనుండి యొకవ్యక్తి బయట కేగుచుండెను. ఆ వ్యక్తి తనలో మరియొక వ్యక్తిని దీసికొని బోవుచున్నట్లు గన్పించుచున్నది. కాని యీ విషయము నొకరును గనిపెట్ట లేకపోయిరి. కుర్చీలనుండి బయట కేగుటకు గల ద్వారమువద్ద నేరునులేరైరి. అంతియక బయటనున్న పెద్దద్వారము కొలదిగ తీసియేయున్నది. అట్టియెడ నా వ్యక్తుల బయటకు నిరభ్యంతరముగ బోవుటకు సభ్యంతరమేను యున్నది?

వెండితెంపై—నమాప్తము— అను సర్ధమిచ్చు నక్షరములు గొప్పచిన వెంటనే దీపములన్నియు వెలిగించబడెను. తోడనే ప్రేక్షకులందఱును తమతమ నివాసముల కేగుటకు తమ స్థానముల నుండి గీచిరి. ఛటర్జీ గోపాల్జీలు శ్యామలను తీసికొని పోవుటకు నివాసమునకు వేంచేసి స్తంభీభూతులయిరి. కారణము?

ఆసరున నుండవలసిన నల్వరు స్త్రీలకును ఇద్దఱు మాత్రమే గన్పించుచుండిరి. మిగిలిన యిరువురును కాన్పింపరైరి.

కాన్పించని వారిలో శ్యామల యొకతే!

అయ్యవసరమున వారి మనస్సెట్లున్నదని చెప్పగలను? ఛటర్జీ అనునల్వరు స్త్రీలను శ్యామల పిషయమై ప్రశ్నించెను. కాని వారికా విషయమేమియు తెలియదగిరి. పాఠ పోలీసు నలుగున్ స్పెక్టర్ కూర్మారావుగారి కూతురు లగుటచే ఛటర్జీ వారి పలుకులను విశ్వ

సింది, మఱి ప్రశ్నలతో బాధింపక - వారిని వెడలనంపెను. భట్టి
వెనుకవరున సంతయును బహుజాగరూకతతో పరిశోధించుట కారం
భించెను. కాని యాతకి చిహ్నము లేవియు నగపడలేదు. అతడు
కైనిమిదిచి, -

‘నరే, మనకిచట జాడలేవియు గానరాలేదు. ఇప్పుడు ఏమూ
తోచించినను గార్యసాధనకు లాభముండదు. కానిమీ మింగిపది,
కాపున మనమిపు డింటికిపోయి తెల్లవారు ఝూఝూనతి త్వరగ
లేచి నబ్బెకాస్పెక్టరు గారితో నీవిషయమై చర్చించవలెను.’
అనిపలికెను. గోపాల్జీగారి వదనము వాడిపోయెను. కన్నులనుండి
బాష్పములు తొంగి చూచుచుండెను.

‘ఏమో నాయనా! నాకడయు నగవ్యగోచరముగ నున్నది
ఇదినఱకెన్ని పర్యాయములు మఱియు క్లామ తోగూడి సినిమాకు
రాలేదు? అప్పుడన్ని సార్లు టెల్లగరిగెనా? సినిమాయందు విసు
గెత్తి యింటికిబోయిన దేమోనన నామెయ్యి మనకా విషయము
దెబ్బకుండ నొంటరిగ నేగదే! నగే, ప్రేమము మన కనుకూలప్రే
యించుగాక!’

అని తన ధైర్యముతో, ఛార్జీ గూడి తన గృహమున
కేగిరి.

కొడవ ప్రకరణము

కొండగుహ

అప్పుడప్పుడ చీకట్లన్నియు కచ్చిపోవుచున్నవి. అనిగాంచి
యంత చీకట్లయందుల నడుచు గొగియున్న పక్షులన్నియు కల
కలనడమి తో బయట కేళదొంచి యాహలంస్కమనాక భావము

దీరి మింట నెగురజొచ్చెను. తెలతెలవారుచున్నదని కర్న కాదులకు తెలియజేయుటకై కుక్కుటములు కొక్కుకొక్కుయని యాడువ జొచ్చెను. కాకులన్నియు తమ పిల్లలను భేవుటకై గాబోలు కావు కావులాడ జొచ్చెను.

తూర్పుదిక్కు రక్తవర్ణమును చాల్చుచున్నది...

కాకిరాడగిరువది మైళ్ళదూరమునగల మార్గముగుండ నొక మోటారు కారతివేగముగ బోవుచున్నది. ఆ చుట్టునగల ప్రదేశ మంతయు గట్టపై న అడవులచేతను, నిట్టిములైన కొండలచేత నావరింపబడియున్నది. ఇక నాస్థాంతముగందు సింహవ్యాఘ్రాది క్షూరమ్మగములు విచ్చలవిడిగ సంచరించుననుటగో వనత్యము సతిశయోక్తి యేమిగలవు? అట్టి నిర్జన, భయంకర ప్రాంతములందు బడి యంతవేకువనే ప్రయాణము జేయు మోటారు ప్రయాణిని తెల్లవారైయుందురో పాతకలూపింపకుదురా?

ఇక నామోటారును జాగ్రత్తగ పరిశీలింతము.

అందులో మొదటి యాననములో 'డ్రైవర్' ఆ సీనుడై యుండెను. ఆతడెవడోగాని బహుచురుకుగ నడుపుచుండెను. ఆతడు సుప్రసిద్ధ వీరపుష్పిండని యాతని మాఖలక్షణములే చెప్పె. చెప్పచున్నవి. ఆయురకుడు నల్లని దుస్తులనుచాల్చి యుండెను. అతని యాననమందే తన పక్కగ నొక దొరటోని యుంచబడినది.

ఆ 'డ్రైవర్' వెనుక యాననమందొక స్త్రీవ్యక్తి శయనించి యున్నది. ఆమె రూపురేఖలగుట్టి చూడ నామె యొక సుకమాది యని గ్రహింపవచ్చును. ఆమె కెవరో మత్తునుండిడి యుట్టినదినిచి నటులదోచెడిది.

మోటారు ఆ ర్థగఁ నిశ్చబ్ద, నిగూఢ, భయంకరారణ్యములందు బడి శయింపఁ నున్న బోవుచున్నది ఇంతలో ఒకవ్యక్తి మోటారు

రుస కనురుగ నచ్చుచుండెను... తోడనే మోటారు నిలువబడెను.
డ్రైవర్ క్రిందికి దిగి యావృత్తిని సమీపించి—

‘వీరా! కార్యసాఫల్యం నొందితివా?’ అని యత్యాత్మతంతో
బ్రష్చించెను.

వీ—ఈసుబాబూ! తామొకటి దగ్గరిన దైవ మొంపరిలం
చునా? అంతయు మీదిత్తాసుసారమే నెఱవేరినది.

ఈ—సెబాస్ వీరా! నీవే నాకు నచ్చిన బంట్రు... చూచి
తివా? ఈమెయే మీ యజమానురాలు.

వీర—ఈసుబాబూ! నిజముగ మేము ధన్యులమయితిమి.

ఈసు—వీరా, ఈమెకింకను దెలివీరా లేదు. ఇది మిలకువ
వచ్చునను కొందును.

వీర—ఇంకను మెలకువరాదా? ఒక్కసాపుఘంటలోపుగనే
తప్పక తెల్వి నొందును.

ఈసు—నరే, తగిన ప్రాంత మిచ్చట జూచితివి?

వీ—ఈ కొండ దిగువను—చూచితిరా— అదే ఒక గుహ
కలదు. ఆ గుహద్వారమునంద నొక యినుపద్వార మున్నది. దాని
మీసకే భయము నుండజాలదు. విగిలిన ఎక్కియు మీ సెలవు
ప్రకారమే యున్నది.

ఈసు—భేమ్! తాత్కాలికముగ మనమిందేయుండదము.
గిరువాల బనమార్చివేయవచ్చును. ఈకొండవ్రక్కనే యీమోటా
రును రహస్యముగ నుంచెదము. అని చెప్పి యీసుబాబూ మోటా
రుదిగెను. వీరడు దొరటోపి నాలని కందించెను. అటోపికింక నొక
చిన్ని దొలునంచి దాచబడియున్నది. అందమున్నదో వీరడునుగ
నుగాబోలు దానిని చూడగనే యాగో చాశ్చర్యము నొందలేను
అనంచినగాడ తీసి యీసుబాబూన కందించిన తోడనే యాతడిద్ద

ని తనశేబునందుంచుకొనియెను. ఈనుబాబు వెనుకనున్న స్త్రీకడకు బోయి యామెను లేవదీసి తన భుజములపై వేసుకొని యాకొండగుహలో ప్రవేశించెను. వీరడు మోటారును దీసికొనిపోయెను.

ఈనుబాబు స్త్రీనత్తుకొని కొండగుహలో ప్రవేశించెను. అగుహలో ప్రవేశించుట కొకేయొక మూర్ఛముగలదు. ఆమూర్ఛము నొద్ద నొక యినుపమేనుల ద్వార ముద్భవించుచు గుహలోపల నొక మెత్తని పెరుపువేడుబడిన యొక మంచము గలదు. ఈనుబాబు లోనికి ప్రవేశించి తన భుజముపైనున్న స్త్రీవ్యక్తి నాపానువుపై పెరుండదీసి తాను నామె ప్రక్కనే మంచముపై కూర్చుండెను. అతని దృష్టులన్నియు నానెలల మొగముపైనే యున్నవి.

ఈనాళ్ళుగ నాస్త్రీ కండ్లు నలువలుకొనుచు తన శయ్యపై నుండిలేచి నలుదిక్కులను చిలకింప జరిగిన మామూలంతను లీలగా గ్రహించి హాహుని యొక పెట్టెవే వైచి మరల మంచముపై పెడిపోయెను.

ఈనుబాబామెను నేడదీర్చినంత నామె మేల్కొని.

“అర్థా! మీరెవ్వరు? ఈప్రదేశమునకు నేనెట్లు వచ్చితిని? మీరు నన్నిట్లు గొనిరాక గారణమేమి? ఏమన్నారిత బాధించెదరు? నన్ను మాగ్నహమునకు బోనిండు.”

అని యతి దీనముగ నెరించెను.

ఈను—శ్యామలా! ఎందెగ గలవు? నారాణి యిండుగాక మరెందు ననించగలదు? ఈవాటినుండి నీవు నారాణివి. నాదగ్గరగవచ్చి నన్ను మనసారకొగలించుకొని పరమానందము ననుభవించుము.

శ్యామల ... (తీట్లముగ) ఓరీ సీచాధమా! ఏమని ప్రేలుచుంటివి? ఈవ్యక్తి యెవ్వరో తెలియునా? నుప్రసద్ద పత్తేనార ప్రముఖ:

దు. ఛట్లగారి నహోదరి శ్యామల- బ్రాగ్ధ- పులిమిషమును బట్టి యూగులాడుచున్నావు! పులికి గోపమురాని యంతవరకే యూరకుండును. గాని గోపము వచ్చినట్లయిన నిన్నమాంశముగ మింగినేయగలదు. నెమ్మదిగ నన్ను దొలుత విడిచివుచ్చి పిమ్ముట ఛట్లగారి యమావాసను వేడుకొనుము లేని యెడల నీకు కారాగార ప్రవేశము దప్పదు.

ఈను— (నికటముగ నవిధి) ఓహోహోహో, రావణునికి సీత నీకులు చెప్పినట్లు చెప్పుచున్నావే! నరే పోనిమ్ము— సీతనుబంధించిన రావణుడు చావలేదా? యాదువేమో— రావణుని జంపిన రామునివలె నన్నుబంధించుట కేతెంచు ఛట్లగారు డేవుడేవా? హస్తాశ్లా! ఏడెవడో దెలియునా? సుప్రసిద్ధ చోరాగ్రేవరచక్రవర్తి యమ్ముమగండు. ఆదేవుడే నర్థముగ వచ్చినను జలించనివాడు నీబెడరింపువలుకులకా బెదురును? అట్లెన్నటికిని తలవకుము. నెమ్మదిపై నన్ను కేబట్టి నర్థసుఖమనుభవించుము.

శ్యామ—ఓరీ! నీచాధమా! నేనా నిన్ను చేబట్టుట? నా మేని యాదు ప్రాణములుండు నందాక నేను నిన్ను చేబట్టుట నర్థ కల్గెయని నమ్ముము.

అవ్వలుకులకు నీసుబాబు రోహరుణ లోచనమై,

“ఏమంటివి శ్యామలా! యని యురుమువలె గగ్గించి యామె చొరకుం జని యామెను బట్టబోయెను. శ్యామల పగ్గులిడ నారంభించెను. కాని, అబల— ఏమిచేయగలగు? బాల్కమునుండి యట్లారు ముగ్గుల బెరిగి కష్టమనుమాట నెరుగని గజగామిని— అదుర్ఘటి కరమునుండి తప్పించుకొని యెంతనూగము నర్థశక్తగలదు? అదియు, పర్వెత్తి పారిపోవుటకు నైవను మీలులేకుండ నామె నొక దిన్ని గుహలో బంధించెదరి? ఇక నామెకు దిక్కెవ్వరు?

కౌముదీ యొక్క పాదములను చూడగానే ఆ కౌముదీ
 నగిరి యందును గూడెడి సుందరములగు పువ్వులను
 పోయెను. తోడనే గుణగుణా లును పోయెను. ఇంతమాత్రపు
 నుకొనుటకై కామిణీలు తామును సేవించుచును గుణగుణము
 వేసెను. అంతట నీమలబాహుని చూచునె గర్జించి—ఒక్కగఁగతి
 కఁగి తానును లెనుకొనుచును—వాఁడతఁ బట్టి యామె నాసి
 వేసెను. తాములనుగ వేసెననితఁడె యిప్పుడు తన్ను నమ్మిలి
 వందున భూమిపై కొరకె యిప్పుడు నామెను బట్టి—అమె శిర
 మును తగవైపునకు వదలి నీమలశీర మాద్రిడెను. తామెను శిరబాహు
 ప్తకృతు డిప్పజూమెయూని యిప్పుడును నగరమునాడి కన్పింతు
 కొనుట యీమె గనాభ్యుపహాసము. ఇప్పుడు...

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

සමාජයේ ස්ථිරත්වය සහතික කළේය.

आ. क. प्र. १०००

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

[illegible]

వదలి గది సంతయు వట్టి మబ్బులతో నిగిపివైచెను ఓక్కొక్కసారి పండ్లను తీవ్రముగఁ గొఱుకుచుండెను.

ఇంతలో పోలీసు సబ్బయిన్ స్పెక్టరు సూర్యదాపుగాకు తలుపు తోసుకొని లోనగ్రవేశి చి పత్రేదారునుగాంచి,

‘వాల్లో, ఏదో తీవ్రముగ నాటించుచున్నావేదీ! మీరెట్లెరి విషయమై గాబోలు!..’ అని పలుకుచున్నాడు.

ఫల—నిన్న మీ యరువురి హుజురును నినిగూడు బంపితిరా?

సూర్య—అవును పంపితిని. జరిగిన విషయమంతయు నాకు వారు రాత్రియే తెలిపిరి. దొంగవాడెట్లు అవహరించెనో—యెప్పుడవహరించెనో యోచించితిరా?

ఫల—అహో! ఆహార ఎవడోగాని నేము నిశ్చయించినము నినిమోపెనుదుమును ముందే తెలిసికొని యాన నేమముదాల్చి మోసముకి ఎరుగలో గూర్చుని యుండెను. జ్యోతిషుని మామూలగా తన స్థలములో గూర్చుండెను. ప్రవర్తన మిశ్చమున ప్రేయసులగుట యును కథపై తడకవృష్టి గలవారెయ్యులైరితీ నాకనటుచు జ్యోతిషులకు యెత్తువందడి, బహుటి ద్వారమువద్ద ఎగరుచు లేకుండుట గారచి యమద్దరాలైన యెత్తుకొని యుండవచ్చును నదియే చున్నాను.

సూర్య—బయటి ద్వారమువద్దను, లోపలిచిన్న ద్వారములవద్ద నెవరును తిరుండెనుచో తదితరులు హాలులోనికి బ్రవేశించి పేలగునే! దాని నెఱుంగుదురు?

ఫల—అదియు చెప్పెద. ప్రతిదినము ‘ఇంటర్వెల్’ నకు ముందు అన్ని ద్వారములవద్దను గావలాలుండదురు. తరువాత నెందుచేతనో వారందఱును లోనున్న కిల్లిదుకాణమునకుఁబోయి యట

నున్న బెంటిమెంటునుగూడ. ఆ దుశాసము బంటు పెద్దద్యారము నకును, లోపలి చిన్న ద్యారములకును మధ్యగల ప్రదేశములో నుండుటచే నైనుడి యెవరయినలోనినీ బోవుచున్న యెడల వారిని చూచి కట్టిచేతుగలరు.

సూర్య—నరే, ఇదంతయు ననుజనముగ నే యున్నది. మీరు చెప్పిన ప్రకారమున ఆ దుశాసము దగ్గరకు వచ్చుట నిన్న మధ్య ఆటలో బోవుచున్న స్త్రీ వ్యక్తులనుచూడవాలరా?

భూ—అయ్యా! అట్టి ప్రశ్నలకు మనకిప్పుడు సరియగు సమాధానము దొరకదు. మనకు కాసి కాలము కష్టకాలము సమీపించు నపుడు శని దేవత మన నెక్కిమీద ప్రళయతాండవము చేయుచున్న పురుషుని దేవతయు సంగభవించుననుటగా వింత ఏమున్నది?

అను పంతలో బంటునుండి యొక కాశస్త్రవిలే ఎక్కడ యుండెనో యేదోది సూర్యుని వ్రాసి కల్యాణముచేసెను.

సూర్య—నరే! నీవు చెప్పుకుండు విషయండు సూర్యునిద్యారమున నుండి యున్నది. నీవు చెప్పుకుండు విషయమునో విశ్వమున నున్నది. ఆ విషయమును చెప్పుచున్నాను.

సూర్య—మరియు నీవు చెప్పుచున్నది.

అందులో నీకును నీకును నీకునా కాశస్త్ర విలును విడువ నగలము. అందుల నీకును నీకును నీకునా కాశస్త్ర విలును విడువ నగలము. అందుల నీకును నీకును నీకునా కాశస్త్ర విలును విడువ నగలము.

అయ్యో! నీకును నీకును నీకునా కాశస్త్ర విలును విడువ నగలము. అందుల నీకును నీకును నీకునా కాశస్త్ర విలును విడువ నగలము. అందుల నీకును నీకును నీకునా కాశస్త్ర విలును విడువ నగలము.

సూర్య—మరియు నీవు చెప్పుచున్నది.

శ్యామలవిషయము-శ్యామలః ప్రాచ్యతమఖమఃగమః రాజ
భోగి మూలః సనుభవించుచున్నది. కొలది దనములలో* సునిబురిణయ
మామటకు సిద్ధముగనున్నది కాని, సేపు శ్యామః విషయమై గెం
దపడవగత్యములేదు. వారియు-

శాస్త్రముల కొరత వల్ల జరిగింది అని, ఎవరి ట్రీ బంధించుకున్నా ప్రయత్నం చేసి, నా- ఈ కృ. అనునది నిజమే వాటిని అగ్నిని బాగ) త.

33

“శాశ్వతమనామి.”

ఈ యుత్తరమును చదివినంతనే బాములు కామరూపిని తామును
 కన్న కానీ నేటిలు అనికే తెలిసింది నూర్నాదావులో? ట్టయో...

కాక—కాబూ ఎవరో బెంగాలీయునకుడు తమనద్రకు
కాకారమే వచ్చినా యి లోకం లో వామని సెలవె?

సాక్షి-...వని కార్తీక... ఊరికి వెళ్ళును.

అ. స. రెనే యుద్ధం ప బాధకు కీగి మూడెంపు వీరు
అ. కి బలమెను.

అతడు సూర్యరాశ్రుకారీ! సమస్తా రహితేనీ

బె. యు—నమస్తే సూర్యాగ్రాళి బాబూ! పేరే
గారు? పు. లి.

భట్ట—అవును సీతే భట్టర్నిన. నాతోనే నేమైన పనియాయెడిది.
అప్పుడు జోషి.

భేదం యుక్తమునకు నావ్యక్తముమీక్షు. నిత్య నిరసమునకును
తా శక్తిమయ చోరంజే తిగులించుచునును నిను శక్తిమయశక్తిమయ
రక్షణ మీరు ఎదు యుక్తములలో నేను గూడ పాలువంచుకొనుట
కల్పన బట్టితిని.

చట - అనగా:

బెం. యు—సన్నా మి సహాయ పత్తేదామసి సంగీకరంప
పరిసరిది ప్రార్థనచుచున్నాను.

చట—ఓ అనా— అది నాకు సహాయోపకరి కావ్యమే!
మీ యిష్టము కాగ మే నెరివేరుగాక— కాని మీరేమి నీ పన్నుల సారి
కలిగినవలెను.

బెం. యు—అట్లే శిష్టత అను నిష్ఠి యాస్థలమున వీడెను.

సాలవ ప్రకరణము.

కా ను వ లో ప డ న

గోదావరి కాయవయెకటి కాకినాడ గూడ పోవుచు సము
ద్రములో కలియుచున్నది. కాకినాడ దగ్గర సాకాశ్యమై నోక పరి
సరము కలుగుచున్నది. అది పశ్చిమాన నీటిలో నిర్మలము కొన్ని పడవల
లగుటకు వేయవలయును. ప్రతిదినము విహారము నుచును సామం
తములందు చచ్చిగానై శిశువులు బాధ్యములవలల బాధ్యులై
నానీకు గుట సుఖముల.

అనాటి సాయంత్రముందు కూడి ననేకలిట్లే నచ్చి సు దర
రామయ్యగారి పెద్దపడవపై గూర్చుండిరి.

సుందర రామయ్యగారి పేరును, వారిస్థితిని తెలియుచు మను
జును కాకినాడ పట్టణము నందరును, వీరి గాకానవలో నాని
పడవలగుటలపు, వీరిలో రెండు విహారనావలు.

అదియు నామగలది న్నానారగంవలెను. వీరిలో మిక్కిలి పిద్ద
నావి మునాక్షి. సుందరరామయ్యగారు పారి ముద్దుభార్య వీరునే
యీనానానా నామగిరి.

అదినమునందు “మీనాక్షి” నముగ్రహధ్యమందు నిలుచు న్న స్త్రీమధుకడకుఁ బోయి, యందుండి తేయాకును దింపించుకొని తనలో నెక్కించుకొని తిరిగివచ్చి కాకినాడతేరి యచ్చట నాగినది విహారులానాటి సాయంసమయమందు చచ్చిటికి విచ్చేసి యానావ యొక్క టావుభాగముపై గూర్చుండిరి.

ఒక విహారి గబగబ నావడవ టావునెక్కి యందొక చిర రకుఁబోయి యచ్చట గూర్చుండి ధూమపానము చేయుచుండెను. ఆతని ముఖమందేదియో యాతనికి గప్పట్టుచున్నది. అతని పడవ నలుమూలలను పరికించుచుండెను. పడవ పొడవు వెడల్పు లను గాబోలు కండ్లతోఁ గొలుచుచున్నాడు. పడవ నోడల పోలు పలి దిగురభాగమందు నల్లచిత్రము దట్టముకల బూములని యున్నది. పడవలంగను నాకొక జాగరూత్రతో పరిశీలించుచుండెను.

అదేసమయమున పడవ పడుపు వ్యక్తులు గాబోలు ఇంకొ మంది ధూమపాన నెక్కిరి. వాఁలూ కొకరొకరూలనకొంటివంటి. కూర్చోయున్న వ్యక్తికిది కేగెను. పడవ పూర్తి యుండునట్టి “నీరా!” అనుకొనినంతతోడనే వీరఁడొకఁడైన...

“ఈసమయమున కల్యాణము నదియునుగూడవచ్చు గింపునాడను నేనుండ విక్రంజీవనీ వృధాపయాసము?” అని అనిగెను. తగు వారి నీనుకాబాలనితోనేదియో రహస్యముగఁ గొంత నీవు నరభాషిందినంత వీరఁడు వెడలి పోకివారి గూడెను. ఈసమయము పడవను వీకి యేడకో వడివడగ నేగెను.

విహారులందఱును పడవను వీడిరి. మరి చనిపో న నిమగ్నము లగుబడవలందఱు తీసివేయబడి యాగేవును నీ సమకలుడ...

ఒక కాకినాడ పురమునువీడి మల్లకపాఠనగమనముతోఁ జొచ్చుచుండెను. వీరఁడు మున్నగు వారలగుఁజూచు పడవ నొక్కటి కట్టి గూర్చుండి కొంత గూర్చుండి పోయెను.

అచటినుండి ఓడ నిఘాటముగఁ జోవసాగెను...

అప్రాంతమంతయు నిశ్శబ్దముగనున్నది— అది ఓడనడుపు వారిక్ష్మియు లేకుండుటచే గాబోలు వారగదఱును కలసి యొక్క మ్మడివి 'నోలేసాయను పాటను పాడదొడగిరి — నిశ్శబ్దమంతయు రెండు చీలికల నడిచడిగ వర్షింపుచుండెను. ఇంకను వీరిపాట ఆ నిశ్శబ్దమును వెంటడిగించుచునే యుండెను.

మరికొంత సేవటికి నిశ్శబ్దమద్వర్తనకూయెను.

వళ్ళులు కంకల నల్లనముతో నేడనుండియోవచ్చి తమకూంపును జేరుచుండెను—

ఓడమూతము నల్లరీతితో నతిగంభీరముగ, నతి నెమ్మదిగ— నవమానములు మోయుచున్నటువంటి గర్భిణి స్త్రీవలెను— మాన తీసు లేని కతమున బాగుగమదిచి కారడవియందు నిరాఘాటముగ సంచరించు గజరాజమువలెను నడుచుచుండెను. అసాయం నచుచునుగదలి యాడుబలముతో నతిగంభీరముగ నడుచుచున్న ఆ ఓడనను గలదిగ ప్రతికూపానకుడును అత్యంతానందము నొందు చుండుటతో నుండియుయేమి? ఆ ప్రక్కనున్న కట్టికబయల్కు— మరియొక ప్రక్కనున్న చిన్నిచిన్నిచెట్ల— దూరమున పొడగట్టచున్న సునువు కొండలు— అప్పుడప్పుడే వచ్చిమ నముద్రమునకుగ్గిరిగ స్థిరముగనున్న ఎన్ని నూర్మల— అనిశ్చల బలముతో నూర్మకాంతులు కలిసిపొందిన పసిమివర్షము— సకల కిలకిలరావములు— చిన్నచిన్నపిల్లవా యువులు— తన వీపునుండి మేఘముల బరువును తొలగించుకొని, అట్టి బరువు తొలగిపోయినందులకు పరమానందము ననుభవించు నిర్మలాకాశము— కాలువ యొక్క కన్నులు పచ్చనియగుటచేట్లు— ఇది యన్నియు గలసి ప్రకృతిలతామ తల్లికి కుంకుమ— దిగ్గివనటాతో నాశ్చర్యమేమి గలదు? ఆశోభానంత్యవైభవ ప్రకృతి దృశ్యమునకు నాయోగవరగాజును జరుగించిన రాజతిలకమువలెనగ ప్రచుచుండెను.

సూర్యుని ను క్రిందికు మ్రంగుచుండెను. సూర్యకీరణములు భూమిపై పూర్తిగ నీటి గబగబ నరుగెత్తి పారినట్లుగా నుండెను.

ఆ సమయమునదొక పిల్లనడవ నీటికి రేలువ వలయుగా జల్చుచు నదివ్వరికిగతిని మొదటి యోగపొయిన పిల్లనగునొకడని బాపుచుండెను. ఆపిదప యుదెరువున వృక్తులకెరుక నెక్కువ నొనరిచి తేరేరి లట్లానడవ పుననడగి నగి ముందరి యూనిను కలసి నొకొనెను.

‘హైలేనా’ యనునది అగిపోయెను. తోడనే యుచ్చటి నుండియో యొక యీల వినపడెను. తోడనే యొక కలకం నొదెను. —

“ప్రాణములమైరి యానెడునన్ని ప్రతినాననా నందిన పిదనా విడిచిలయును. లేచో నశాయము నంభునచును.”

అగి పనపడెను. తోడనే యూనినులకు నొకవలనది నొక గునుక యొడ్డునకు నిలిచు పోవుచుండెను. అది పిల్లను గ్రహించి పుట్టింపె. వారిని నీటిలోనికి ప్రోవోదయుచుండెను. అది పిల్లను గ్రహించినది. అద్రు పృక్తులు పుట్టినట్లు.

అంతలోని పిదపటిక బుడలో చురుకులన మైకా వృక్తులున్నట్లుగా మామూల గొడుగు యొడ్డు నుండెను. అంతలోని వృక్తుల వోపునానెట్లుగని గోపరించుచున్నది. ఆ యూని నరులు మూలకి మూటికి యోగివైపు వెనుదిరిగి చూచుచు నేదయో తిట్టుకొనుచు వోపుచుండిరి.

* * * * *

మరునాడుదయము—కలిగినానలలో 73 అనునయుష్టము ననుజ్ఞ తిండితో విడిచిడిములుగి దిరుగుచుండెను. బుడచోట నునేనులు మూగి యుండెరి. నుదిరించ మయ్యగారు రక్షానుండిదిగి యతివృత్తులతిగ గబగబ నచ్చి యా మూలను జేరుగొని, పూరి నొనరించెను.

కొని లోన, బ్రవేశించి నిట్లు మామ్రాగి పుట్టుకొని దొడగిరి.
కారణము—?

సుందరామయ్యగారి పెద్దయోడ — తొలిరోజున తేయాకులు
నిండించుకొని రాకిలాడును వవలని మీశాక్షి— ఆ రోజు తేయాకు
రహితముగ నారేవునందే మరల గవ్వట్టు పుట్టెను. సుందరామయ్యగారు
మందుకైన కాసరావైరి. తేయాకుతో బాటుగా వచ్చి కట్టుకొని
కాసరావయ్యె. సుందరామయ్యగారు గుండలుబాదుకొనచు నుండి,
ఈలోగా నాడుగురు వ్యక్తులు పరుగుపరుగున వచ్చి సుందరామయ్య
గారి ముందు నిలుచిరి. అపుడాతఁ డతి యాతురతో—

‘అయ్యా అప్పున్నదిగూ! ఏమిది? ఈ మాయయితియు
నేమి? తేయాకుంతయు నేమిదని? మీరు లేకుండునెరేవు
నీకీ “మీశాక్షి” ఎట్లు రాగిరి? ఇప్పు నాయుగా అందము జన్మ
మని నాలో నొకనిని యిదిగ నాలోకిట్లు ప్రవేశ్య తదబలెచ్చె

“బాబూ! ఏమని చెప్పుచున్నా. విన్నటి దిగువనాన నీమందు
అను బయలుదేరిన మొక గొంతు నొక పడక ముట్టుకొని నీమందు
నిగిలినది. దానిలో గుండె నొకటిని ముట్టుకొని నీమందు
నిగిలినదిగా నొకటిని యాజ్ఞాపించినది. నేనునే నీమందుని
నీకీబూదె. నేనును వీరప్పనాని మాత్రము నీమందు ధైర్యమునహించి
యూదే యుంటిమి. వెమకనుండి యిరువురు వ్యక్తులు— మన మీ
నడుపుచున్నవారే వచ్చి మామెడిలనుబట్టి నీటద్రోసిరి. తరువాతి
మేమందఱము నీదుకొని వడ్డుకుజేరి నడిచుకొని వచ్చుచుండ,
బాబూ—మన నరింగులే— మిగిలిన పదిమందిలోను ఆరుగురువచ్చి
మొమ్మలను కట్టివైది యా యొమ్మనే పడవైది నెరల నెచ్చటిలో
వెడలిరి. నెరల కోడికూగిన వెంటనే యా యిరువురువచ్చి మా
కట్లనువచ్చి పరుగెత్తి పారిపోయిరి. వెంటనే నేమూలేటి యిక్కడకు
పరుగెత్తుకొని వచ్చితిని.”

సుగర... అయితే అప్పుడూ! మీ గొంతులు ఆనందమునకు
పడవైచబడిరి కదూ! అప్పుడే దేబి యొకయోడ ఇటువచ్చెనట
చూచితిరా?

అప్పుడు—అ! వచ్చిరి బాబూ! చెప్పుట సుగరచిత్తం! తన
వాత కొంత సేపటికి నా కళ్ళిచ్చితిరా! శిల్పిగొనుచు నొక యోడ
ఇచ్చి వచ్చిరి కాని మేమా యోడను బాగుగ బరిశీలించలేదు
నిత్యము—వరిశీలించి యెన్నియోడలు ఇచ్చటికి వచ్చుట లేదు!

తరువాత సుగరరామయ్యగారు పోలిసు స్టేషను దగ్గరి బరి
గినంతయు మానగొచ్చినట్లు చెప్పెను. మరికొంత సేపటికి సూర్య
కావ్యగాను, సురేష్ చటర్జీలును సుగరరామయ్యగారును
“మీనాటి” కడకువచ్చిరి అందఱు నోడవెక్కిరి పట్టెనారు కను
వురును ఓడనంపు జాగ్రత్తగ వదిలి, నుచుండిరి. ఓడయందనూ
ఓచుఖాళీగానే యున్నది. సురేష్ కిందకు వచ్చి యేదియూ బాగుగ
యెనునీసి ఛట్ట కరిపించెను. చటర్జీ యుంటున్న ఓడ నుండి
బడి వెను.

“బాబూలోలిగారు,

ఈరాటినుండియు, కోరిపరిధనముండియు బట్టివచ్చినవి
వెచ్చించని నీవంటి లోభాగేవగ చక్కవచ్చుట మనముడంచి మీధన
మును బలవంతముగ నెన సేకరించి యాధనమును నద్విగముగ నద్వి
నియోగము జేయ నమకట్టితిమి కనుక అష్టాకార్ష సాధనమును
సీకార్షముగా వర్తింపు బోపావచ్చు. శ్రేయోగమును, కమ. ఈనాటి
సుగరయైన లోభత్వము విడిచి, గుర్తు సుఖముకొనెను. గుర్తు
కాల్గునాము. ఇది నీవొకప్పుడు కోరితో గుర్తునొచ్చును—గుర్తు.

అప్పుడు

“ఉత్కల-మనీషి”

ఇది విని సురేష్ యేలకోగాని చిర్మగవు దెచ్చుకొనెను.
 ఛటర్జీ యాలోచనా నిమగ్నుఁ డాయెను.

అయిదవ ప్రకరణము

రహస్య ప్రదేశము

ప్రకృతిఅంతయు నిశాదేవి యొడిలో విశ్రాంతి తీసికొనుచుండెను.

కొండగుహ నిశ్శబ్దముగ, భయంకరముగ నున్నది. మధ్యనున్న తేలియిపై నుంచబడిన హరికెకలైటు మిశ్రముగానున్న నిప్రకాశించుచున్నది. ఒకమూలనున్న మంచముపై శ్యామల పరికిణి రూఢి నదిగాని నిద్రపోవుచున్నట్లు గన్పించుట లేదు. అసమయమున నిమిషవ్యవధిని తేటచుకొని యీసుబాబులోన ప్రవేశించి శ్యామల కను మంచము ప్రక్కవేయబడియున్న కుర్చీలో కూలబడెను.

ఈసు—శ్యామలా! ఇచ్చట నీకేనియొరక గప్టముగ దోచుచున్నదా?

శ్యామ—కప్టములేకేమి? అంతయు కప్టముగనే నడుచుచున్నది. బంధువులను, స్నేహితులను, స్వగ్రామమును, స్వగృహమునువీడి యీ భయంకర గర్భవరమునందుండు నట్టి నావారి యుపాధకుల గప్టముగాక సుఖమెందులకుండును?

ఈసు—నెట్టిపిల్ల! ఇది భయంకర గర్భవరమెట్లుగనుట? ఇందు బలవంతకారము లేదనియూ—లేకనిందు వాన యున్నది. అంతయు మునుపటివలెను దీనిని భయంకరమును చూపుచున్నది.

శ్యామ—ఎన్నియన్నను స్వగృహం ప్రకాశవ్యవస్థ. కిలను నడుచునా? ఆ బంధువలొకనానందమిందు కలుగునా?

అ ర వ ప్ర క ర ణ ము

ఇద్దఱు బైరాగులు.

అనాడుదయము ఛటర్జీ తన గృహములోనే కూర్చుని యేదియో యోచించుచుండెను. వెనుకనుంచి సురేష్ నాతని వత్తముచే దాల్చి యాతనిని విషయపూర్వకముగ నలుకరించెను. ఛటర్జీ వెనుదిరిగి.

“ఓహో సురేష్ గారా! ఈ యాసనమందాసనులు కందు.” అని గారవించెను.

సురే—దాని కేమిగాని—శ్యామల నెత్తుకుని పోయినవాడెవడైయుండునని మీ యుద్దేశ్యము?

ఛట—మన మొక సారి సామర్లకోట వెళ్ళవలయును.

సురే—ఎందులకు?

ఛట—రామిరెడ్డిపై సిగ్గవడిన అనుమానమెట్టిదో దూధి పఱచుకొనుటకు.

సురే—రామిరెడ్డి యెవడు? అతనిమీద మీ కెందుల కనుమానము గలెను?

ఛట—రామిరెడ్డి యన పుటకెవడోగాదు. మానాకరే!—శ్యామల చోరులచే తనకరింపబడిన మరుసటి దినమునుండి యాతడు మాకంటి కగుడడ నేలేదు.

సురే—అందులకు కారణమింకేదియైనది గలదా?

ఛట—అట్టిది యేదయులేదు. కాని—నిన్న మధ్యాహ్నము నందొరనీ తల్లి మాయింటకువచ్చి—రామిరెడ్డి దైవపశాత్తుగ నొక దొరగారికొద్ద బట్లరుగ కుదిరినట్లును, ఇప్పుడా సామర్లకోట వెడలి నట్లును చెప్పినది.

సురే—అదొర ఎవడు?

ఫ—ఎవడో దేశసంచారము చేయుచున్నవాడు. భవవంతులబిడ్డ.

సురే—అయిన మనమెప్పుడు సామల్కోట పోవలయును?

ఫట—అదియే చెప్పెద.

అని యాతడు సురేష్ చెవిలో నేదియో గొణిగెను. అది విని సురేష్ తనలో నొకవరి నవ్వుకొని యిట్లనియె.

సురే—అది సరేగాని ఫటర్జీగారూ! మీరీయున మమంను నాతోగూడి మానూత్తు మందిరమునకు రావలయును.

ఫట—ఏమది నాకంతయును విపులముగా జెప్పడు.

సురే—నేను క్రొత్తగ నీమధ్యనేయొక పెద్దశాఁను శాఁనువయొక్క పనిని నిర్మించితిని. అందు ఏపాతేక సోమరులవలె నీయుండెదరు గుచున్న ప్రతివాఁడును చేరవచ్చును. బీసలనెను నీచదృష్టినిమేము ధరించనవసరములేదు. అందఱు వందుయొకిట. అట్టివారందరకును బనలు, భోజనములు వస్త్రములు నొసంగబడును. వారందరు నందే యుండి వారికొసంగబడిన వనులను వారు నిర్వర్తింపవలయును.

ఫట—వారి వనులేమి?

సురే—గృహపరిశ్రమలు నూలువడుకుట... దారములీయుట తాటి, యీత చావల నల్లుట... తాటిమోకులను పేనుట... కరిగినవి బట్టలు కుట్టుట మున్నగు నమస్తమైన పరిశ్రమలు అచట జరిగింపబడుచుండును. ఎవనికినేవృత్తియం దెక్కువగ నభ్యాసముండునో వాఁడా వృత్తిలో ప్రవేశింపవచ్చును. ఏవృత్తియు రాసివాసికి వానికిచ్చవచ్చిన విద్యను వానికి నేర్పటకు అగు గురువులుండును. అబలుల... కుంటిగొడ్డి మున్నగు. వాగేవృత్తియందును ప్రవేశించి, నక్కర లేకయే తమబహుంధు తాము జీవింపుచుండవచ్చును.

ఫట—చాల బాగున్నది ఇట్టి పార్శ్వశామిక మందిరములు ప్రతియూర నొక్కొక్కటి వెలసిన మనభారతదేశమునకు స్వాతంత్ర్యము త్వరలో నబ్బుననుటలో నాశ్చర్యమేమి? సురేష్ గారూ! మనమిప్పుడే పోదము రండు.

అని వారిరువురును వీధిలోనికివచ్చి అచ్చట తమకై సరిగ్గింపుచున్న మోటారు నెక్కి ఊణములో నదృశ్యులయిరి.

ఇసుకపోసినను రాలనంతటి జనముతో నానాఁగు పార్శ్వశామికమ దిరము విరాజిల్లుచుండెలు. పేదసాదలందఱు నొకప్రక్క బారులుదీరి గూర్చుండిరి. వీరందఱును పార్శ్వశామిక మందిరమున శేరవలసిన సభ్యులే యని వేరుగ జెప్పనక్కర లేదు.

కొంతసేపటికి సురేష్ ఛటర్జీలు కారునుండి క్రిందికిదిగిరి.

“సురేష్ గారికిజై - జై - పార్శ్వశామిక మ దిరమునకు జై”

అని యందఱు నొక్కసారిగ జయము నాదమునుజేసి సురేష్ గారికి కోటానకోట్ల వందనము లర్పించిరి.

పిమ్మట జరుగ వలసిన కార్యక్రమముంతయును సక్రమముగ నేరరిగెను. అచ్చటనే యొకమహాసభ జరిగెను. సభలో సురేష్ ఉత్సాహపూరితములగు పలుకులను పలికి పౌరుల నుత్సాహముగ్రహములో నోలలాడించెను. ఛటర్జీగారి నలహాపై సురేష్ ఆమందిరము నకు—

“శ్యామలాంబా పార్శ్వశామిక మందిరము.”

అని నామమిడెను.

* * * * *

అజేదిగము—

సాయంత్రము—

అప్పుడే నాలుగు గంటలయినది భూమిఇధికగు మధిమచునె

యున్నది జోడులేక కాలిగడకను పయనము చేయు బాటసారి యాన మాయమండవలకు నచ్చుటకు జడియుచుండెను. పశులుకూడను తీసివేడిమిని భరింపజాలక తమకను గూండ్లలో జొరబడి యొత్తుకు నీవలకు రాకుండెను. మునిసిపాలిటీబండి యొకటి మాత్రము మొయి రోడ్లో సంచారము సేయనను రోడ్డు సగతను దడుపుచుండెను. కాని యానీకు పెట్టిన యావిరియై రోడ్డును ప్రధమస్థితియందుంచుచుండెను. వాయుదేవుడు సైతము సూర్యభగవానుని ముందుటనికి తనవ్రతావమును విజృంభించుచుండెను.

అట్టి సమయమందు పురవీధులంబడి యిద్దరు బ్రహ్మగులు బోవు చుండిరి. సాంకోళ్ళను ధరించుటచే వారి పాదములు పొక్కు లెక్కించుచునే గాబోలు వారు మెల్లగ నేనడుచుచుండిరి. ఇరువురి వేష భారణము లొకేరీతిని గోచరించుచున్నవి. వారిగడ్డపుమోములు మాత్రము సూర్యుని వేడిమిని భరింపజాలక కుమటలుపట్టి యెల్లగ గండియున్నవి. వారు ప్రతివీధిని ప్రతిగృహమును హస్తగ్రతగఁ జూచుచు వీలైనచో పరిశీలించుచు సతినెమ్మదిగ నొక్కొక్క పథిన దాటుచుండిరి. వారు బహుకుశలురని వారి చుట్టుకనికలప్పు చెప్పక చెప్పచున్నవి.

అట్లు వారుపోవునదికి తోవలో వారికొక గుడిసె తటస్థము య్యెను. అగుడిసెముంగడినొక స్తద్ధురాలు గూర్చుండి యుండెను. దానినిజూచి యామొసటి బైరాగియాగి—“ఓహో! బ్రహ్మ, నీవిచ్చటనా కాపుగముంటిని?

ఏదీ, నీతనయండెక్కడ?”—అని పలుకరించెను.

అంతనామునలిది కనుబొమ్మలపై చేయించుకొని యా బైరాగులను జూచి వణకుతున్న కలఠముతో నిట్లనెను.

“ఎవరు బాబూ ఎవరు? యెవరండి...యెలావచ్చుకుంటి.

అంత వానిరువును నాయకుగనుమీదఁ గూర్చుండిరి. అయి
ద్రఱు బైరాగఁ లో నొకఁడు మఁదలితో ముచ్చిటింపఁచుండ వారి
యొకఁడతి నిగూఢముగఁ దగి నేర్పములతోనే యాయుంటిని వరిగీ
లింతుచుండెను.

బై—అచ్చమ్మా, నీకుమమ్మలను దెలియుచుగాని నూకు
నిన్ను బాగుగఁదెలియును. ఏదో పనియొద్ద క్రిందటి ముచ్చటయ
గుటచే నీవు మమ్మలను గుర్తు పట్టజాలవైతివి.

ము—అవునుబాబూ! పెద్దకాలం, జ్ఞాన శక్తి తక్కువ.

బై—ఈమ్య ప్రితిదినము మీరామిరెడ్డి గలియుచునే
మున్నాను. కాని యాతఁడు కానరాలేదు కారణమేమియు దెలియ
లేదు.

ము—అవునుబాబూ! రామిరెడ్డి మొన్ననే యొక దొరగారి
పద్ద బట్టయగఁగొనిరి నాను. ఆ దొరగారిది మొక యూరుగానట.
అన్ని యూరులను గి లింతుమి నే యుండును.

బై—అయిన నిప్పుడా దొరగారెక్కడ?

ము—బాబూ! నాడే నామర్లకోట నుంచిరి. కేవల సాయంత్ర
మందాయూరును విడచిపెట్టెనని రామిరెడ్డియే చెప్పినాడు.

బై—అంతకుముందు రామిరెడ్డి యెక్కడనుండెడివాఁడు?

ము—ఛటర్జీగారింట.

బై—అయిన పారే ఇంటి నేర విడచిపెట్టెను?

ము—ఆ బాబుగారు నెలనెల్లా పదిరూపాయ లిచ్చుడివారి
అదిమాకు చాలనందునను, ఈ దొరగారు ముప్పదిరూపాయ లిచ్చు
మనుటచేలను ఇచ్చట ప్రవేశించినాడు.

బై—నరే. ఆ తరువాత ఛటర్జీగారి ఇంటివిషయము లేవ
నను నీకు దెలిసినవా?

ము—(తడబడుతూ) 'అ.అ... .. లేదు బాబూ నాగే
మియు దెలియవు.

అని సంత నారెండవ బైరాగి తన యాసనమునుండి లేచి,
'లచ్చమ్మా, యిక పోవలెను. వేళయైనది. మమ్ములను
మాత్రము మరువకుము.' అని పలికి యా మొకటి వానితోగలసి
వెడలిపోయెను.

వ డ వ ప్ర క ర ణ ము

“ఉక్కుమ: పి” వీడే!

సురేష్ గారి యశశ్శ్రుతాలు దిశదిశలకును వ్యాపించుచు, డెను
ఏ వీధియందు జూచినను, ఏయూర గాంచినను, ఏయూజు మాట
లను వినినను సురేష్ గారి కీర్తి సంపద నైతికజీవనము బుద్ధిబల
మును వినవచ్చుచుండుటనేగాని తదితరములు శ్రవణగోచరములగు
ననుట శుద్ధఅబద్ధముగాని వేరొంచుగాదు.

ఇంత సంపద కలిగియున్నను సురేష్ డాబునిరిగనుండక సతి
సూక్ష్మముగను, అట్టహాస రహితముగను తన జీవనమును సాగించు
చుండెను. ఎల్లవేళలందును శుద్ధరు దుస్తులచే ధరించి, పాశ్చాత్య
దుస్తుల నేవగించుచుండెనో యనునట్లుండెను.

ఇట్టి యమోఘయశమును గలిగిన సురేష్ చరిత్రము శ్యామ
లకు మోహిము తెలియకుండునా?

ఒకనాడు వీరెడు మాటల సందర్భమునను కాకినాడపురి
విశేషములనే జెప్పు సంగతియును నీవిషయమునుగూర్చి అక్కడ
నామెకొం దెలియజేసెను తరువాతి నది దిన దిన ప్రవర్ధమానమగు

బను, ఆతనికిర్తి తేజములు దిగంతరాశముల బ్రవేశించెననియు జెప్పుచుండెను. ఇదివిని యామె, అట్టి యశోవ తమైత సురేష్ గారి సూతర వదవార విందమును గాంచుభాగ్యము తనకు లేకుండునని కామె యాతని ముంగిటల విలపించుచుండెడిది. ఆమె విచారమును గాంచి, యాచరునటి దివనచుండే వీరజేక నుడియో సురేష్ గారి ఛాయాపటమును గొనితెచ్చి యామెకిచ్చి కంత నామె యద్దానిది కండ్లకద్దుగొని, దానిని తన శేబియ్యపైనునిది జూనుచుచు పూజ చేయుచుండెను.

తరువాత నాపూజ 'ప్రేమపూజ'గ మారెను.

ఇప్పుడు శ్యామల ఆతని ఛాయాపటమును విడచి యుడలేదు. ఆముఖపద్మమును గాంచక నొక్క కణమియిన నుచుజాలదు విరతము నాతని నామాక్షయము ను జూచుటయుండే నిమగ్నమై యుండెడిది. మాటిమాటికి సురేష్ ను కూసిన సుఖస్వప్నములనే గాంచుచుండెను అనుదినము నొక పూలమృగా ఆపటముపై వేయుచుండెడిది. ప్రేమగీతములనుబాడి యాతనిని జ్ఞప్తికి దెచ్చుకొని, మల ప్రేమగీతులతోనే యాతనికి హరిహరమనగి, శ్రీరామచంద్రుల రాకై సాతాళమున బధిపబడిన చంద్రుని ఏదుకుతెన్నులు జూచినట్లు, శ్యామల సురేష్ ఆగమమున కెదురు తెన్నులు జూచుచుండెడిది.

ఇక ఒక ప్రక్క శ్యామల బాపారిశ్రామిక ముడిరాధిపత్య భారముచేతను, మరియొకప్రక్క పత్రేవారు దృష్టిలో శ్యామల స్వేషాకార్యభాగముచేతను సురేష్ నకుఁ దీరియే లేకుండెను ఛబర్తిగారెల్ల వేళలనుండు నాలోచనలనే సాగింనుచు, గాయూపలనుకగు విధమున చక్కబెట్టుచు నాకార్యములయందే సుమగ్నుడై యుండెను.

అ. నాడుదయమునందు వారు తలచినవిధముగనే సురేష్ ఛటర్జీలు సామల్ కోట వెడలి, దొరగారి బంగళాను తెలిసికొని యందుప్రవేశించి వారిలోని నేరునులేర్పరిగాని రామిరెడ్డి మాత్రమే యోగ్యుడని గుర్తుండి యుండెను. వారిని చూచినంతనే యాతడు గజగజ వణ సాగెను. ఇదంతయును ఛటర్జీ పరీక్షించుచునే యుండెను. తోడినే యాతడు పంపిసి నమోపించి.

“ఓహో! రామిరెడ్డి యిక్కడనున్నాడే! రెడ్డి! దొరగారెక్కడ?” అని ప్రశ్నించెను.

రామి— (భయముతో) బాబూ! ఏదో వీధిలోనికి వెడలిరి.

ఛట— డా! సరేలే. నితో కొదిగ మార్గమువలయును. అటు గొర్రెవచ్చును.

అని పక్కచటి కుర్చీలపధిష్టించిరి. రామిరెడ్డి దూరముగ నిలువబడెను.

సురే— ఛటర్జీగారూ! ఈ రామిరెడ్డిని నేను ప్రియించిన బాగుండు ప్రాణుకొందును.

ఛట— అవును అట్లేకానిండు.

సురే— రామిరెడ్డి! నాప్రశ్నములకు నదుత్తరంబిత్తువా?

రామి— అట్లే యిచ్చుననుబాబూ!

సురే— వీధివరకు వీరింటవని నేని మానితేయుటకు గారణమేమి?

రామి— (తిడిబడితూ)... జరిమానాచాలకి!

సురే— వీరింటవని నేయుట నీకష్టము లేనిచో వారిలోకి జెప్పి మీసినేయ నెక్కరి లేదా?

రామి— బుద్ధివక్కువచే చేసితినిబాబూ, ఈసారి యింకెపుడును చెయ్యదని లెపలు వైచుకొనుచున్నాడను.

సుగే—నలే—నీరింట శ్యామల ఎత్తుకొని పోబడిననంగతి నీకు దెలియనా?

రామి—(తడబడతూ) ఆ ఆ లేదు అహా తెలియదండీ!

సుగే—ఎందుకట్లు తడబడెదవు? నిజము చెప్పుము.

రామి—లే... లేదం.

ఫట—ఏయ్! నిజము చెప్పుము. మాకంతయు దెలియుటలే అబద్ధమాడితివా నిన్ను చాగలోని కలపెను.

రామి—అనాడుదయమందే మాయమ్మ చెప్పినదిబాబూ శ్యామలఃక్మగారి నంగతి.

సుగే—మీయమ్మ కట్లు దెలియును?

రామి—(ఆలోచన పడి) బుగచును

ఫట—మీగ్ కన్నగగఁడెప్పుడు

రామి—అట్లు చెబుతున్నాను.

సుగే—అయిన పోనీ మమ్మలొకరి నేలవనస్సెమి డీ వి?

రామి—చూచుకొని తెలియ జేయవలదనుటచే.

సుగే—ఏమి?

రామి—చూపు తెలియు విగ పోనీనునారతో నామ్మము సకేగవలెవి.

సుగే—నగే సిసీమాకేగక నుండు వీరికేదియైన నమహా నిచ్చియుంటివా?

రామి—అమ్మ! ఆరాటి మధ్యాహ్న మేగో మాటవగున కంటిసేగాని అంత కొంటములుగునని కొనలేదు కాబయ్యా. (అని ఏడ్చును)

సుగే—ఏయ్ పగవట్లేదేదవు? బహు చచ్చిము. ఆహ్లాది మధ్యాహ్న మేమంటివి?

రామి—నాకంటె ముందుగానే మామయ్యగారు సినిమాసంగతి నెత్తిరి. ఆమీదట నేనును అటులే ఈదినామే ప్రయాణముకొండని యంటివి.

సురే—నవ్వుకూడ హెచ్చరిక చేసితివిన్నమాట. సరే నెళ్ళుటకు ముందరికెమైన జేసియుంటివా?

రామి—అరి... జట్కాను నేనే ఎనిచెతిసలవడీ. తరువాత శ్యామలమ్మగారు బద్దకముగ నుండుటచే నామీద కొంచెగ తొందరపెట్టితిని... అతిరువాత... టెక్కెట్టు నేనే పుచ్చుకొంటిని. నన్ను కూడ వారు సినిమాకు రప్పించిరి కాని...

సురే—తోడనే నీవే యింటివి?

రామి—నేనావేళ నచ్చుటకు పేరు లేదంటిని. ఒకవేళ పీలగూచో పంటికేగి మరలివచ్చెద నంటిని.

సురే—ఓహో మొత్తమ్మవై గ్రంథమున బాగుగ నడిచినా.

అయితచో ఛటర్జీ ప్రక్కనున్న పోస్టలో నడియో మొట్లాడెను. మరికొంత సేపటికి లీసునబానికా స్పెక్టరుగారు మరియొద్దరు పోలీసులతో వాయెకుట ప్రయత్నియెరి. తోడనే ఛటర్జీ రామి రెడ్డిని జూపి,

“అయ్యా! మాకు పట్టె గలిగిన బలమన అనుమానము తొలగిపోవునంతవరకు నీవని బంధింపవలయును” అనెను.

నవనూరు ప్రతినిధులు

మొదటి భాగము

ఎ లలో ని. పో. సా. పు.

అచో! అ. గా. డు పారిశ్రామిక సలహాను కడబడి, యునైటెడ్ మొనకు దనమనమునందు లాపమునిపడగుటచే నెన్నయో

యిక్కట్టులను పొంది తుదకు భార్యనుకూడ నమ్ముడులోయెను. అట్టివాడు ఈ యాధునిక ప్రపంచమున మందున కొక్కడైనను గాన వడడే. ఒకవేళ యున్నను నూటికో కోటికో యొక్కడు అంతే మరిలేడు. ఉండబోరేమో కూడను.

పాపము! ఇప్పుడు రావి పుష్ప బంధితుడు!

ఏపాపమెఱుగని మందభాగ్యుడు— నిరుపేద— నన్యార్థాలంబి— నైతికజీవి— యిప్పుడు బంధితుడు. ఏమిభర్తము? గృహస్థులో చేసిన పాపఫలమై యుండనోవు. ఇంతకు నిప్పుడు తాను చేసిన నేరమేమి? తానొనర్చిన యాకార్యమేమి? ఎందులకు దాసిట్లు బంధితుడగుట? కాలము మారిపోయినది. సత్యకాలముపోయి ఎన్నియేండ్లయినది? అయినది అసత్యకాలము... ఏమో! దేవునికరుణ! ఇక్కాలమునందు గూడను. సత్యమునకు పూర్వముండినంత విలువ స్థానముగలవందురా! ఏదీ సరససత్యవాక్రపలాపి? కంచుకాగడాపెట్టి పెదకిసలో నూటికో కోటికో యొక్కడగువడిన లోకులందరును సత్యధనుడనియు, లోకమందిరిను ఎప్పటి సత్యమే నూరింట నూరుపాళ్ళు. నునిలిచి యున్నది విశ్వసించుట ఎంతయువివేకము!

అట్లయిన సత్యము వచ్చినదా?

ఈనూతన యుగమందు గూడను.

“సత్యమే జయించును.”

జాని సినిమాలు సైతము ఫోషియమైనవే! జూరివివి మాటయేమి?

అదియే ఆలోచితము...

“సత్యమేజయించును!”... ఏవిధముగ? ఇప్పుడంతటిదాని సత్యమే జయించుచున్నదా?—జయించుననియూహించు కొనవలెనా? థామ్స్, ఇదియన్నటికన్ని బాగుగనున్నది. పోనమ్ము. సత్యజీవమునా?

సత్యమేజయుచుచున్నవా? ఒక్కొక్కప్పుడు కీకర్మవశాత్తు జయించిన జయింపవచ్చును. అంతియగాని యన్నివేళలందును — అన్నిచోట్లనుందును విధి విరామములులేక సత్యమే జయించుచున్నది గాబోలు—కథలు—ఓ, అన్ని కథలలోను సత్యమే జయింపవచ్చును. కారణము? అని యన్నియును మానవసృష్టి.

ఈ జీవితము మానవసృష్టిగాదే! భగవన్నిర్మితము. దీనివిషయమై యాలోచించవలెనుగాని కథలో వర్ణించబడినట్టి జరుగునా? ఎఱిదుకు జరుగును? ఏలజరుగవలయును?

మానవసృష్టితమైనట్టి కథల నాధారముగ జేసికొనియే భగవంతు డీ యనంత విశ్వ ప్రపంచచక్రమును ద్రిశ్చనున్నాడా?

మొకలెక్క చుట్టి యాలోచనలన్నియును రామిరెడ్డి కలలో రసించి పుట్టినవి అతని నువస్థులలోని లేదు చలించుచున్నది. జీవితమునైనా విధములు ద్వేషభావము జనించినది

హామము! రామిరెడ్డి యాహుడు వారిముందు సత్యమును పెలుకక దానియించి లేదని దబాయించిన—దాసకీనితరలహత్యమగు వడకున్నా! ఎమో! ఎప్పుడునో ఎత్తుగడెప్పుగలరు?

శిశ్నివాని దాటుటకెవరితరము?

రామిరెడ్డి — ఒకప్పుడు సత్యకాలమువానిగఁగవట్టు దురిడెను

ఇప్పుడు — ఇదిమరిచితవమునకును న్యాయమునకును కాలము గాదనుకొనెను

ఒకప్పుడతడు దైవభక్తి వరాయణుడు.

ఇప్పుడు నాస్తికమతావలంబి.

ఒకప్పుడు — సత్యమునకు బద్ధుడై యుండెడి వాడై.

ఇప్పుడు — సత్యమును ఏవగించు మున్నాడు.

ఒకప్పుడు — భూతదయాళువు.

ఇప్పుడు—భూతదయారహితుఁడు

ఒకప్పుడు—చూసవులందరను గౌరవించెడివాఁడు.

ఇప్పుడు—ఆగౌరవమంతయు నశించింది.

ఒకప్పుడు—ఆతఁడతి భయస్థుఁడు.

ఇప్పుడు—ఆతఁడతి భయంకరుఁడు.

అహ! వింతలో నంతమాపు!

అట్టి సన్మార్గుఁడీ విధముగ మారునని యెవ్వరైన నూహించి యెస నుంటిరా?

CHAPTER - 10

తొమ్మిదవ ప్రకరణము.

భైరవీ పలాయనము

అనాకు మధ్యాహ్నము రామిరెడ్డి జైలులో నొకమూల గూర్చుండి తలను గోకికొనుచు నేనయో యాలోచింపుచుండెను. ద్వారమువద్ద చెఱసాల రక్షకుడు కునికిపాటులు పడుచుండెను. ఆకునుకులో నొక్కొక్కసారి యాతని తలగోడకు “ధిక్కు”మని తగులుచుండెడిది, వెంటనే యాతనికి మెలగునవచ్చి, ఖుగారుతో నొక్కసారిలేచి యిటు నటు పరికించి యెవరును లేకుండుటను గని పట్టి మరల కునుకుపాటులు పడుచుండెడివాఁడు. మిగిలిన రక్షకులును గూడ సీతని స్థితిలోనే యుండిరి.

కొంతసేపటికి నెవరో యొక యువకుడు చెఱసాలాధికారి యనుమతిని బొంది రామిరెడ్డిని జూమటకు విచ్చెను. ద్వారరక్షకుఁడు రామిరెడ్డిని జూపించి—రాత్రియంతయు నడలేదుగాదు గాబోలు—మర మత్తుగ నుండుటచే చిన్న చిన్న కునుకుపాటులను

వడుచుండెను. ఇఱలోనుండి రామిరెడ్డి ద్వారముకడకు వచ్చి నిలుచుండెను. బయట నా నూతన వ్యక్తి నిలుచుండెను. అద్వారమున కిరువొక్కలను వారు నిలుచుండిరి.

నూ. వ్య—అన్నా, ఎట్టికష్టము సభరించినది?

రామి—తమ్ముడా! విచారింపకుము. విధివాతఁ దప్పింప నెవ్వరోవుదురు? కష్టములు కాపురములుండవు. ఈనినము మన కమానాస్య-రేవు పూర్తిమ- అంతే, చీకటపోయిన వెలుగు— వెలుపోయినఁ జీకటి—ఇదియే సృష్టిరహస్యము, విచారింపకు.

అని చెప్పినంతలో నీచూటలు వెగటుగఁ దోచినవిగాబోలు నంతవఱకును వీరి మాటల నాఁకించుచుండిన ద్వారరక్షకుఁడు మొగముట ద్రిప్పుకొని కునికిపాటులు వడబొచ్చెను.

రామి—నరేగాని, తమ్ముడా, ఇప్పుటకు నీవెట్లు వచ్చితివి?

నూ. వ్య—ఇప్పుడు నేను రాజమండ్రులోనేగదా నివసించుచున్నాను. ఈ దినముదయమందే యనరోవచ్చి నాకీ దుఃఖవార్త తెలిపినంత నేను వెంటనే యిచటకు వచ్చితిని.

రామి—తల్లి సుఖముగనే యున్నాదా?

నూ. వ్య—ఎక్కడి సుఖము? నీవేమియు ననుభవము లేనట్లు మూట్లాడుదువేమి యన్నా? ఉన్న పెద్దకుమారుఁడు చిఱపాల కిరిగెనని విన్న యెట్లి గోలు గోలున నేకువదు?

రామి—అయిన నిపుడామె గోలున విలపించుచున్నదా?

నూ॥వ్య—ఆహా, అందుకు సుజేహమే?

రామి—అయిన నీవామెను వారించలేక పోతివా?

నూ॥వ.—వారించకేమి? లాభములేక పోయినది.

రామి—అవును. పెద్దకాలము నమీషించినది.

నూ॥వ్య—అన్నా, యింతకు నీవంటివల్యాప్రతునకు నే పాపము నెఱుగని నిర్భాగ్యుని కే జైలుకలుగవలెనా?

రామ—తమ్ముడా! నా నిర్భాగ్యమే— నా మరదలుబిడ్డయే—
నా సత్యకాలమే— నా దైవభక్తియే సన్నిగతికి— నోడితెచ్చినది...
ఇది న్యాయమునకుఁ గాలముగాదు. లోకమంతయు సభ్యమయ్యె
యన్నది. ఈ కాలములో సత్యమునకు నిలువనీడలేదు, అట్టియెక
మనము పూర్వవరాయణులగుట మన దేతప్పు. కాలమునుబట్టి మన
మనుసరించవలయునేగాని మనలనుబట్టి కాలమనుసరింపదే! ఈ
సూత్రము నాకిప్పుడు బోధపడినది. ముందే యలవడిన సెంత
బాగుండెడినరే, జరిగిన దానికై వగచుట చేసే అకాలిన తరువాత
నాకులంబట్టుట. కనుక నికముందైనను మనము శిగుమార్గము నవలం
బించవలయును. తెలిసినదా! ఇటురమ్ము.

అని నాత్మను జేర్చు నేనియో రోగు నిముసములు గోడి
గను. అదివిని యాచార్యుర్యచూడుడై యన్నవైపు వింతగా
జూచెను.

రామ—తమ్ముడా! ఏల నాశ్చర్యపడెదవు? ఇందాశ్చర్య
మొందవలసిన విషయమేమిగలదు?

నూ॥ వ్య—అన్నా, ఇది ధర్మవిరుద్ధముగదా?

రామ—భీ! యికను ధర్మమేదవు. ధర్మమెక్కడనున్నది?
పొమ్ము. నీవా కార్యము నతి సులభముగఁ జేయుగలవాడవు నీకు
భయమేల? నాయాజ్ఞా శిరసావహించుము.

నూ॥ వ్య—అన్నా! అట్లే చేసెద. నీకేమియును భయము
వలదు. కార్యము నతిసులభముగ నిర్వహింపెద. నీపథ్యము
నొందకుము. ఇంక నేనుబోయి వచ్చెద. అని యాతఃకృచ్ఛటితో
నతి త్వరితగతగెను.

ప్రతిదినము నుదయమారుగంటల కొక మంగలి యాచెఱ సాలవద్దకు వచ్చుటకర్దు. ఆతఁడట్లువచ్చి ద్వారరక్షకులను మంచి చేసి కొనెడివాడు. అందుచే చెఱసాలలోని భైదీలందఱు నీరవివద్దనే ఔరము జేసికొనునట్లు ఆరక్షకులు జేయుచుండెడివారు. వారిని మంచి చేసుకొనుటకా మంగలి యనుదినము నేనియో కొన్నిపండ్ల ను దెచ్చి యారక్షకుల కిచ్చెడివాడు. అనాడా మంగలి మామూలు వేళకంటె కొంచెము ముందుగ నేతెంచి, తనతోదెచ్చిన మినప గున్ని యుండలను ఆ చెఱసాల రక్షకులకుఁ బంచియిచ్చెను. వారు వానినందుకొని.

“ఓహో! ఈదినము ‘టిఫిన్’ మినపనున్ని గాబోలు’ ననిరి. తోడనే యాతఁడు—

“అవునుబాబూ! ఎంతోతెచ్చి మాయంట విచ్చిరట! చాల బాగుండునని మీ కతెచ్చితిని” అనెను.

అంతనొకఁడు.

“అవునోయ్, నీవు చాలమంచివాడవు. మామీద నీకింత ప్రేమ ఎందుకొ!” అనెను.

తరువాత వారందఱును వాటిని తినివేసిన మరుక్షణముననే వారందఱును నేలకొరిగి గాఢనిద్రను దీక్ష మొదలిడిరి.

తక్షణమే యామంగలి రామిరెడ్డి యున్నగది దగ్గఱకువచ్చి యచ్చటనే మత్తుచే పడియున్న రక్షకుని జేబునుండి బీగములనుదీసి యాగదిని తెఱచి రామిరెడ్డిని చిలచి తన మంగలి పొదిని యాగదిలోనే విడచి, మరల బయట తాళమువేసి బీగముల నెప్పటి ప్రాసమందుంచి రామిరెడ్డిని దీసికొని యెచ్చటికో గల గల నేగను.

తరువాత కొంతసేపటికి రక్షకభటులు మెల్కొంచి, బరిగిన మోసమంతయు గ్రహించి పరుగునబోయి నబ్బయిన్ స్పృశ్యురగారిభో

మొఱవెట్టి, గాత్రము వీరికి నొసగించి, మరేవో చటర్జీలును నిలచుకొని యాస్థానమునకు బోయెను.

పిమ్మట నారాజుకుడు కలుపు దెబ్బపడిననాడు మువ్వరును లోని ద్రోవేణిని, యచ్చోట వినుచుబడినపొదిని గాంచిరి. ఛటర్జీ చూపొదియు దేవియుండునో చూతము? నానిమూత తెరువ నద్దా! యః దేవయు గావరాలేదుగాని యొకనీటి గాన్పించెను. దానిని తీసి ఛటర్జీ యిట్లు చదవ మొదలిడెను. —

“సుప్రసిద్ధ పత్తేదారు ఛటర్జీగారికి,

అయ్యా! ‘సాదురేనదల పొలకగాని నిలువదు.’ అని యిట్లు చూచొందుము — ఏపాపము నెఱుగని వన్ను సమ్మారణము బట్టి బంధితివి. ఉక్కునునిషి. పై నోవహా న్నాపై చూపుచుంటివి ఇంతకున్న వహ్యాను మింగేదియైన గలవా? ఇదిగో నిదము చెప్పు చున్నాను — వినుము.

ఇదివఱకు కేను చోలవడసుగాను గాని యీ నాటినుండి చోరవృత్తి లోనికి దిగుచున్నాను. ఇదివఱకు పన్నెకారణముగ బంధించితి. గాని యిటువైన గజారణముగ బంధింపుచున్నతినిపుము.

ఇట్లు

ఉక్కునునిషి ప్రియశిష్యులకు

— హమి రెజి. —

ఇదినినెన సురేష్ ఆశ్చర్యమునకు మోలలేకుండెను.

పదయవ ప్రకరణము

ఇనుపమండనము

ఇప్పుడు నూతన ద్వీపము పుష్పసనము మున్నె దేవేంద్రుని కంటకులు
పలె పుట్టుచున్నది. ప్రకృతి సౌందర్య కిరణపుంజనులతోయు నాదీ
పలకేదీర్చి కలి జనల్లు డె... ..

అనాడు మామూలుగానే శ్యామల తనముంగట నురేష్ ఛా
యాపటమనిడుకొని, యాపటమును పూలమాలలతో నలంక
రించుచు నేదియోపాడు కొనుచుండ, వీరడు తన పనులన్నియు
ముగించుకొని యొకమొక్కపట్టు ప్రక్కకున్న యాననమును యథా
పూర్వకముగ నలంకరించి యామెతో ప్రసంగించ మొదలిడెను.

శ్యామి—వీర! పను లన్నియును పూర్తియైనవని నెలంచి
నిన్నొక్క కేషయ పడుగు చున్నాను. నిజము చెల్పెదవా?

వీర—మీర గొడ సత్యముపలికెదనాతల్లి — ఏదియోనడు
గుడు.

శ్యామి—ఈమ బాబు నన్నెందులకిచటికిడోడి తెచ్చినో నీ
వెలుగుదువుగదా!

వీర—అవును. పెరిణయ మాడుటకు.

శ్యామి—అయిన నా కేషయమా నెపుడును నాదగ్గ మాట్లాడ
లేవ!

వీర—ఎప్పుడును మాట్లాడ లేదా?

శ్యామి—ఎవడో యొరసారి మాత్రము చెప్పిరాడు. కాని
నాడునేను నిరాకిరించితిని. అనాటినుండియు నావిషయ మెత్తనే
లేను.

వీర—(చింత పువనవ్వ) బాబుగారి యాలోచన యేమైయుం
డును?

శ్యామ—అదిసరియేగాని... ఇదిచెప్పుము, — సురేష్ గారి ఫోటో యిచ్చట నుండటంతోను చూడనే గాని మరికోపింపవలెననులేదు.

వీర—అయిన మీరు సురేష్ గారిని అంతగంగముగ ప్రేమించుచున్నారని చెలియునా?

శ్యామ—ఏల చెలియదు? అదియునుచెలియును. అయినను నాతడేమియు గోపింపకుండుట నాకాశ్చర్యముగ నున్నది.

వీర—(చిటువత్సవత్సవమంటెను.)

శ్యామ—వీరా! యేల వత్సవపు? ఈవిషయము నీకంతయును చెలియకపోలేదు. దీనిలోనున్న రహస్యము నాకురహస్యముగ నెడ జెప్పరాదా?

అని అతిదీనముగ నశనివర్ధింప వీరుండా చెవిలో నేదియో చెప్పి వెడలెను. అది వినిన శ్యామల యాశ్చర్యమేమని జెప్పుదును. ఆమె అయ్యిందిని సిత్యశింపలేకుండెను.

ఈమె అయ్యిందిని అయ్యింది లోన బ్రవేశించి, శ్యామల యాశ్చర్యమునకు గురగుడును గ్రహించి శ్యామలనుగొన్నచున్న సర్వీలో నొప్పునెను. శ్యామల దానిన ననుసరించి నెట్లనెను లేదు.

ఈను — శ్యామ! యిప్పును వీరకు నీతోడ జెప్పిరహస్యము నాకుచెలియదనుకొనుచున్నావు గాబోలు; పిచ్చిపిల్లవు... నీ గాని... నీతోన భుభవార్త. వినొక్కవారము దినములలో నీయాస్త్రల గలియునటుల జేసెనను. ఇది నీ కంతో నానందదాయకమైన వార్తకదూ!

శ్యామ—అందర మెట్లుగును? ఇంతకంటె నానందము నాకక్కడేల కలుగు? ఇచట ప్రకృతిశోభ— ఈరాజీవి నాకచుట్టు లభించును? ఇచ్చటి వింతవింత పక్షులు—నుండరవనములు... ..

అని యింక నేమేమో చెప్పబోవుచుండ సీసుబాబామే
ధోరణికడ్డువచ్చి లేచి యామె చెవిలో నేదియో చెప్పెను.

* * * * *

శ్యామలాంబా పారిశ్రామికమందిరము నిలాటంకముగఁ
దశపనిని తానుసాగించుచు, ప్రజలచేతను బీదలచేతను వేనోళ్ళు
పొగిడించు కొనుచుండెను. ఆనందమొక్క గొప్పతనమును ప్రభు
త్వమువారుకూడ తెలిసికొని వారాన న. న్ధను లగవరీశిని సత్కరింతు
మని ప్రకటించిరి. ఇంతకునతడును మూలంకాంకుడై సురేష్ జన
సమూహముచే దేవునివలె భావింపబడుచుండెను, పత్రికలన్నియు
నీ పేషయమునే జూచుచు సురేష్ ఛాయాపటములను లెక్కలేనన్ని
పాతకుల కర్పించుచుండెను.

ఇట్టి యశోవృథలను గలిగిన సురేష్ ను జూచిన ఛట్టర్జీ కే
మాత్రమును అనూయం ట్వులేనతనము అందుపలన కోపము
మున్నగు దుర్గుణములు కలుగక ఇట్టివానిని తన బారమందిగ చేసి
కొనిన తనకిటుంబమువారికిఁ గూడను పాపములమున గొప్పగొ
ప్ప యశము బహుమానములు ప్రజలప్రేమ మొసలగునప కలిగి
వారికిటుంబమొత్తో వృద్ధిలోనికి వచ్చునని యానించి ఒకనాడొ
టనితో నీ పేషయమునే చెప్పిమీతనచే వచ్చుచుండుకొని, తనడెరి
మున కలిగిన ఆందోళమును బావుకొని తాను పూర్తిస్వస్థత
నొందెను.

కాలచక్రము గీర్చిన తిరిగిపోవుచున్నది. ఇంతనకును
“ఉక్కుమనిషి” యెడదో యాతని సవాన ముచ్చటనో పరిణా
లేదు. ఛట్టర్జీ సత్యము తన రహస్యమందిరమున నొంటరిగ గూఢ్ప
ని యాలోచనలపై యాలోచనలను సాగించుచుండెను. దొంగకు
బట్టవలెననిన దొంగకొఱక యుయూ దిరుగు చుండవలెనుగాని

యొకచో మొదేశ్వరమువలె గూర్చుండి యూరక వెట్టి మొత్తీ యాలోచనలను గావించుచుండిన దొంగను పట్టుకొనగలడా యదీ మీరు తలంచవచ్చును ఛటర్జీకి బుద్ధిబలము మెండు. అతడు తనఫీ విశేషముచే దొంగ యొక్క ఆకారమును, నివాసమును తన మనో చక్షువులకు గోచరింపజేసికొను శక్తిగలవాడు. ధర్మరాజు తొలి నుండియు న్నాలోచనపై నాలోచనలను సాగించుచు, ముందురాసు న్ను నివయములను తన అంతర్జ్ఞులకు గోచరము జేసికొని, వాంకై తగు ఉపాయములకు తొలుతనే పన్నుటచే తన భారత యుద్ధమున సులభముగ జయమును గాంచెను. ఇప్పుడీ ఉక్కుమనిషిని అన్వేషించుటలో ఛటర్జీ యట్టిమితమునే యనుసరించెను.

సురేష్ అపరాధపరిశోధనకై తానే ముందంజ వేసెదనని ఛటర్జీతో నిన్నునించి, మారువేషమున కాకినాడ పురమంతయు పరీక్షింప ప్రారంభించెదననియు, అట్లు ఒక్కవారము దినము లా యూరంతగా సంచరించి, గాలించి ఉక్కుమనిషి బాడలు కనుగొనె దనిగియును, అవారిమిలోగను అపరాధుని బాడలా యూర వీస మైనను దొంగనిచో 'ఉక్కుమనిషి' కాకినాడ పురవాస్తవ్యుడు గా న్నట్లును, శ్యామల కాకినాడ యుందుండబోదని దృఢనిశ్చయముచేసి కొమ్మైయు నాతనితో పలికెను. ఛటర్జీ యాతని యన్నములకడ్డు బోలేను. సురేష్ ఆతనివద్ద సెలవుగైకొని స్వగృహమునకు మరలెను.

* * * * *

మరునాడు; ప్రాతఃకాలము—ఛటర్జీగారి యింటముంగిట సనేకులు గుమిగూడి యుండిరి. గోపాల్ జీ వీధిపావడిలో గూర్చుండి విచారపంతులై యుండిరి. అచ్చట మహాయాన్న బసమును ద్రోసి కొని సురేష్ వడినడిగ నేతెంచి గోపాల్ జీని జేరెను. అతడు గోపాల్ జీకి నూరటగఱపి యాతని దీసికొని యింటిలోని కేగెను.

వారల్లుబోయి మధ్యనున్న చిన్నగదిని ప్రవేశించిరి. వారాగదిని ప్రవేశించినంత గదివంతను ప్రకాశింపజేయుగల విద్యుద్దీపమొకటి వెలిగెను. తోడనే సురేష్ పరిశోధన కార్యభింఛెను. పోలికవగు దే ఛచ్చ సామగ్గ్యోట వెడలుటదే తనే చూపలికి కదంగనాసి వచ్చెను... ..

ఆగదిలో నొకమూల యనువదలంబనము భూమిలో చాకబడి యున్నది. ఆమందనపు బీగముల నేరొ బ్రద్దలుకొట్టి యిం నొక చున్నది. సురేష్ దానిమూలను వెలువ న్నదాని యందొక్క చిల్లి గవ్వ యైనను లేదుగాని యొకటి నూనోము చవిగించెను. సురేష్ దానినితీసి యిట్లు చదికెను.

“అయ్యా! ఛట్టిగారూ!”

కొన్నాళ్ళు మీకొలుపులో పనిచేసిన జేనే మీ గనము కొల్లగొట్టివందుకు మిక్కిలి విచారింతువువాను... ..

... .. అసలు విచారింప నగత్యంబిగోచరము. కాలములో న్యాయమునకు గర్వముగతును, సత్యమునకును పాత మెక్కడిది? కానికాలో మత్సర్య న్యాయమే యు నీక మించి అపరాధగిరిమితవసి నున్నది గానికా!

నరే - జరిగిన దానిగల మగచనేల?

మొత్త నేను కాఅలా నున్నాను జీగివయమానే—అనగా, “సత్యమేజయ”మృతు సిద్ధాంతమునే బహువిధములుగ తర్కించి చూచితిని. అది ప్రయాసమూరిగ—

మన నిత్య జీవనములో నొక్క సత్యమేజయించుట అరుదుగ నున్నది. కాని సత్యమే జయమృదునది యొకప్పుడ సరిపోవు చున్నది. అదియే మనజన్మలో నెల్లప్పుడను సత్యమే పలుకువాడు తరువాతి జన్మలో విజయము గానచ్చును. అని తేలినది నాకా

నమయవలసిందీ బస్సులపై విశ్వానమ దొంగిలి కావుననే నేటి
భూతుగములకు, గడంగితిని

తల్లరలో నేను 'ఉత్కలము'ని కలియజేసిన చున్నది

తల్లరపడి సాధువులను గజకొంగని భ్రమించి వానినేవియో
ననుమానించి తమతమ నైలులనుంచుట నీకుంగనిన . అట్టి
యోకాగ్నములు జేసిన నిష్ఠాభూతుకములే నగభవింతు నిష్ఠాభూ
సాధురేగివదలవలసినగాని నిలువదు.

ఇది

'ఉత్కలము'ని వీక్షించుచు,

"రాజుగారికి"

ఇది చదివిన సురేష్ అత్తగారితో నొకసారి చూచు. కాని
యోగదా అత్తగారును పైకి తెలియచుక లోపలనే యొకరును నొకరు
నొకరు దొంగలలోన నెల్ల ప్రవేశించినది గు తెలియను. ఈ
బోధన నారంభించెను.

గది యంతయును భద్రముగ నెప్పటివలెనే యున్నది. గోడ
- కేంద్రమున శివమును ప్రసన్నులయియుండెను. గోడలపైగాను
అంతటా లోతు పచ్చిచూడుపరికి ద్వారమున్నది. మూలమున
నెప్పటివలెనే బయటనే బంధింపబడి యుండెనని సురేష్-గారి
తెచ్చిరి. సురేష్ యింటిపైకప్పును పరిశోధించి మొనరించెనుగాని
యదియంతయు నెప్పటివలెనే భద్రముగనున్నది. ఇది గాచిన
సురేష్ అత్తగారి మెచ్చినది చెప్పుదును? అన్నియు నెప్పటివలెనే
భద్రముగ నున్నవి. అయిన దొంగలొనికి నెల్ల ప్రవేశించి మరల
ఎల్లబోయెను? సురేష్ యింకను పరిశోధించుచునే యుండెను.
ఇట్లుండెను భూమిని విశీలింపచుండెను. కొంతపడి కాతని నక
నము ఫలపంతముగ గోచరించెను. అతడొక మూలకుబోయి
యచ్చట నొకదో పుక పెల్లగిరి దిట్లును మరల నచ్చట కట్టి

మమముగఁ గాత్రాంతముగఁ జెడ్దాని యమర్చివల్లుకు గనుగొనెను. సురేష్‌తోఁబచ్చిన రక్షితభటులూ ఫలమును వెల్లగించిరి ఆశ్చర్యము! అనియొక సారంగము, సురేష్‌ను మరికొందఱు పోలీసులును సారంగము జూచిరి. సారంగమునయు నది చీకటిగ నున్నది. సురేష్‌ నిజ జెడ్దను ఎ విద్యుచ్ఛియంగా వెలిగించెను. తోడినే సారంగమునయు వికాశవంతమునది. సారట్లు బోవుచుండిరి. వారికి పైనుండి గ లివచ్చుటలేదు. వారు నడకను స్వంతగతిని సాగించుచుండిరి. కొఱిదూరినబోవునదికి సచ్చని సారంగమున కడ్డుగ పెద్దబంధతాళును, కొఱియనుగ బోయింది యుడెను. చెయి నదిలేక వారందఱును వెనుకకు పోలిరి.

పనునొకడన ప్రకరణము

కొత్త పాఠము

రామిరెడ్డి తల్లియను లచ్చమ్మ ఆనాడంకాలమందు వీధి గుమ్మములో గూర్చుండెను. ఎచ్చోనుండియో యొక మోటారు సైకిలు వాయవ్యేగ నునోవేగములను మించి స్వరితముతో, జను దెంచి రామిరెడ్డి నుండి గుమ్మము నాగెను. అరిగానిన లచ్చమ్మ ఎదులకో భయపడసాగెను. తోడినే యొకవ్యక్తి యాసైకిలునుండి దిగివచ్చి లచ్చమ్మ కెదురుగాను ఎ యదుగై గూర్చుండెను. ఆతఁ డెవడు? ఆతఁడే ఈసుబాబా!

ఈసు—మాయూ! భయపడు నేను సీ కేమియు నపాయము నలపెట్టనే నివటకురాలేదు.

లచ్చ—బాబూ! తనురెవరు?

ఈసు—చెప్పెద. త్వరితమునూ, నీవునన్నెరుగవుగాని నను నిన్నెరుగుదును. నీవు రామిరెడ్డిని, లచ్చమ్మవికమా?

లచ్చ—అవును. తినుపేద?

ఈసు—నాపేద? నాపేద చిప్పిప నీవు ఎమ్మవే?

లచ్చ—ఎముటిగొబూ! ఏలసమ్మనా—శిప్పండిగొబూ!

ఈసు—అయిన వినుము. నీవెప్పుడైన 'ఉష్క-మి-సి' నాకు నూరించితివా? వినియుండిన నేనె యా యుక్కునునివినని నమ్ముము

లచ్చ—అఁగి మీరే! ఉష్క-మి-సి! అయిన నిదర్శనవా?

ఈసు—ఎమి నిదర్శనముగావలెనుకే నేనేది చెప్పినది నికరముగా నే! నామూటను నీవు పూర్తిగ పిళ్ళవంపకలయును? కావలెననిన నేని మామొయి చేయుదును. ఇదిగో, లచ్చనూ—నేను నీహింపుగోరి యే యిచటకు వచ్చితిని. పిళ్ళవంపక పూర్తిగ పిళ్ళవ నీకాటికండి మీరును మేమునందఱునుగిలసి యేయుండివచ్చును. లేనిచో నిక మీదారిమీద! న దారి! ద! నీని బోయవచ్చుది.

లచ్చ—మీరే! ఉష్క-మి-సి! నిదర్శనముగావలె!

ఈసు—నీకోరి మీ నమ్మ చేరినుద్దేశపడుచున్నావనిగాదా!... నీదము తెప్పము.

లచ్చ—అవును గజమే!

ఈసు—నీనాన మెచ్చటనో యా? నిదర్శనముగావలె! అటు ననన్మెట్లు కూడగ. దుక అందులకే నేనా సమయముగాను దలిసికొని యే యిచటకువచ్చితిని.

లచ్చ—(నిమియుమూట్లాడదు.)

ఈసు—లచ్చనూ, నీవు నన్ను పూర్తిగ పిళ్ళవంపక నిపు డు రామిరెడ్డి యెచ్చట నన్నొడో తెలియ జెప్పుము. అతనికి య పాయమును సంభవంపదని మూర్తిము నమ్ముము. నేనువెంటనే యిచటకేగి యాతని గూడెదను.

లచ్చనూ—నమ్మకముతోకా ఆహ్వానము గాన్పింపదే!

ఈసు—అయిన నీకటి చేయుము. నీనిపుడేవోయి నాపైకి

లుసుదాచి యొకబండిని పిలిపించుకొని వచ్చెదను. మనమిద్దఱును బండిలో గూర్చుండము. తెలిసినదా? ఆబండిబాటికి బోయితనే వెళ్ళి క్కడికిబోవుటయో చెప్పక వ్రలోగగుండ బోవుటయో చెప్పుచు గుఱుము. తెలిసినదా? మరియు వినుము. రామిరె దగ్గర నెవ్వరు నాతని తమ్ముడుండునని నేరఁపించితిని నాయుగా పరిష్కరించి యేదా?

లచ్చ—అవునుబాబూ

ఈను—నగే ఇత వినుము... వారు మువ్వలరును నీవాకపె వ బకవేళనేను శత్రువువయ్యువాడినే యనుకొండము. అయ్యుననే నొకడను... మీరు మువ్వలగు... మీరా అసమానము లోచిత వెంటనే వచ్చు కాల్చి చంపుడు. వేను నావల్ల పాతాళము క్కడై యొకరివాల్లరులను కొంటిని. అదినికీచ్చి వేయుదును. తెలి సినదా? నేను శత్రువు వయ్యు నొకడనే నెనను అప్పుడు కోరిక దీరి న పామునగు దును. ఏమి? ఈయుగాయుగా బాగుగనునదా?

అని వెంటనే యాతఁడు మోటారు నెక్కిలునెక్కి యెచటకో వెళలి మగల నొక పాపుఁడుటలో నొక్కజట్టాచుతనతోఁదెచ్చెను. తరువాత యిద్దఱును జట్టానెక్కిరి. ఈనుబాబు తనవల్లసున్న రివాల్వరు నామె కిచ్చివేసెను లచ్చమ్మ చెప్పిన ప్రకారము ఆబండి బోవుచుండెను

కొంతసేపటికాబడియొక కొండప్రదేశముజేరెను. అచట బండిఆగెను.

కొంతసేపటి కాలాది యొక కొండ ప్రదేశము జేరెను. అచట బండి దిగెను. ఈనుబాబు లచ్చమ్మ లిరువురును బండినుండి దిగిరి. బండియక్కడనే నిల్చి బడెను. ఈనుబాబు ప్రదేశమును బట్టి సారి కలిగినాచెను. ప్రదేశమంతటికి నిరసరిచిక్కఁగానే ఒకప్పు

జాతను శ్యామలను అచటనే యున్నగుహలో బంధించియుండెను. ఇప్పుడును నారాగుహయొక్క జోయిరి, ఇరువద్వారము మూసియున్నది కాని లోపల అన్నదమ్ము లిద్దరును గూర్చి యేదియో ముచ్చడించుచుచుండిరి. ముందులచ్చమ్మ ఆద్యారకు కడకేగి “నాయనా” — యని పిలిచింత రామిరెడ్డి తల్లినిగూచి నారాగుహ పై ద్వారము తెరిచెను. తరువాత నా నూతనవ్యక్తిని గాంచి దిగులువడెను. అచ్చమ్మ ఆనని అభిప్రాయము ఇట్లొంది తనయని దిగులు వీడువనెను... ..

ఈను — రామిరెడ్డి! నీవు “ఉక్కుచునిసి”ని నేనాశించుచున్నావుగదా?

రామి — ఆవును.

ఈను — నీకును అరనిగిని ఏమేర నాబంధముగలదా?

రామి — ఇప్పుటి వఱకు నట్టి జేసియులేదా.

ఈను — నాఖపరిచయము ను?

రామి — అట్టిదియును లేదు.

ఈను — అరని నివాసము నీకెఱుకయేనా?

రామి — లేదు.

ఈను — అయిన నీవారని నెట్లు జేరగలుగుదువు?

రామి — దైవకృపచేత?

ఈను — స్పష్టముగ నాకు తెలియకేయుము.

రామి — దేవుని దయయుండిన నేను చేరలేనా?

ఈను — ఛే, రెడ్డి! నీవు చేరగలవు — నీపై దేవుని దయ పూర్వకమున్నది. నీ “ఉక్కుచునిసి”ని నా రహస్య ప్రదేశమునకు బోదము రమ్ము.

అని నా తనే రామిరెడ్డి తొలుత నమ్మజాలకపోయినను తల్లి

యొక్క సర్వస్వమును తనతోడనే నమ్మెను. పిమ్మట వారందఱును నాడు "మరియు నీవే"ని బట్టానెక్కిరి. బట్టా రయముగ నేగి కాకి నొక కన్నెయొద్ద ను గెను. తోడనే యీసుబాబు తనతో నచ్చిన శిష్యుల నాచును. నీ స్త్రీమలాదిలో నెక్కించి బట్టావానిని పోచి వానినిగెలియ. అప్పుడు తన యాతము దానిని కండ్ల "ద్దు" నెను. ఈ సభాము క నొక చిటికెచ్చి దానిని సభయి కా స్పెక్టరుగాఁ కియ్య మునెచ్చి తాను నావను నడుపుకొని పోయెను.

సభయొక స్పెక్టరు సూర్యారావుగానును. ఛటర్జీగారును, పోలీసుస్టేషనులో గూర్చుండతఱి, నొకవ్యక్తి వారికి డకునచ్చి సూర్యారావుగారికి నొకచీటినిచ్చి వరం నెచుకొని వెడలెను ఛటర్జీ గారిచీట్లు వదులెను.

"అయ్యో, సూర్యారావు మహాకయో!

ననీ బంగారు మురైకెరిగూక నానివానియును, నీనికొని పోవుచుండిన. శ్యామల యశవిరాకు దక్కుటకల్ల. ఛటర్జీగారుడ నీ విషయము దెలియ జేయుము.

ఇట్లు,

—“ఉక్కనుగిమి —”

ఇట్లు పోలీసుగ నైనను శ్యామల నీ వారము దినముల లలో బుట్టితెనునను సురేష్ వీగినాడు. ఇతని ప్రయత్నము ౨౪ ను విఫలము కదను నొక సమ్మతము.

సూర్యారావుగారు నొక సూర్యునిని బహిష్కరించు నుచుండె

అదేదారుని బాధించుట

ఆ దొంగలతో సురేష్ గారు తీరినది. అదే తన బిచ్చం దనవు
దినము 4 దినమునే సురేష్ తన మాయాయాపము నువతాం
తింతుకొని ఛట్టినను బుకానకు ఏకైకమి ఉక్కుముగిషి వృత్తాంత
మును గిన్నవినుకొనవలెను.

అట్టిదికము ఛట్టి మనమెక్కి యాందోళన చెందుచుండునో
పాతకులు ఉహి-గుకొనిదే యుండుగు. గాన వేరవాయబలి
లేదు.

ఛట్టి పోలీసుకేసునులో నాయుదయమందుగూర్చిని విము
నములుని తెగించుచు సురేష్ అగమమున్నక తగ్గు నాయు
నాయులు ఏగుగు పెక్కులు జూచుచుండును. ఇంతలో నొకవర్గ
లోనికీ ఛట్టిని గుర్తించెను. సూర్యారావుగారుకూడ నావక్తనే
కూర్చునిరి ఎవరావర్గ? ... సురే ...

సురే—ఛట్టిగారూ! మీ మనమిపుడాందోళనము చెంది
యుండునని నేను వెలగుటనే యూహించితిని.

ఛట్టి—మిచ్చిన కార్యమొకవలకునెవది? అంతయు పూన
గుర్తించుచు చెప్పు.

సురే ... మొన్న విభాగమునేను వన్నాసి వేషముతో
నీయూగునకు దక్షిణభాగమున నున్న పాతముందు దిరుగుచుం
టిని అల్లు చూచినపు తిరిగితినిగాని నాకేమియు లాభమగుచు
లేదు. అంత కేసు మరిచిపోయెములు ముందునకు పోయితిని.
అప్పుట నొక పాడుదేవాలయమున్నది. ఆదేవాలయము రోడ్డు
వక్రవ లేక నచ్చటగల పొలముల మధ్యనున్నది. అది యిప్పుడు

శిథిలమగుచు నున్నది. దానిపై చాల్ల విచ్చూరిన నీటి నీరును దున్నుచు
ఆదేవాండుము ప్రక్కనును మూలించిచెట్లు ఆరి లోతులును
భూమిలోరముగఁజేయు చున్నది. నీ నీరును నిచ్చునట్టి వూరి
నలె కటింపఁజేసివచ్చుచు, అట్లు నేను నిచ్చుచున్న నీరును నా
నడి చెట్లను మూడుసార్లు దిరిగితి. అంతకు నీ నీరును నా
చెలియరా లేదు గాని మూడవసారి తిరగితి. నీ నీరును నీ నీరును
మూడుగు వివచ్యను. తోడనే నా నడిచితి. నీ నీరును నీ నీరును
అంతలోనే మూడుదోచూడనిలెను నా నీరును మూడుదోచూడనిలెను
దానిలో నీ బ్రవేశించుటకై చాల్చిందిరిగిగాని నీ నీరును నీ నీరును
దానినునుగిరిగి లేదు. ఆశ్చర్యముగను నీ నీరును నీ నీరును
దానిను లేదు. దానిను నీ నీరును నీ నీరును నీ నీరును
తప్పిదాని కేదోయిమార్గమును నీ నీరును నీ నీరును
దేమోనని అచట పరిసరమును నీ నీరును నీ నీరును
దేమియు గోచరింపలేదు. అంతకు నీ నీరును నీ నీరును
దేని మార్గమును దేమో నీ నీరును నీ నీరును
శిఖరము జేరితి. కాని నా నీరును నీ నీరును
గోడలను పరిశీలించితి. గోడ మీది నీ నీరును
బొమ్మలు చిత్రీకరణమును గాని నీ నీరును
ప్రతికలువుబొమ్మలను నీ నీరును నీ నీరును
గలవు. నీనాతాళముదీని ప్రతికలుగతిగాని నీ నీరును
లేదు. నీ నీరును నీ నీరును నీ నీరును
అంతయు నీ నీరును నీ నీరును
ము శబ్దము మూలించి. తోడనే నీ నీరును
బొమ్మతో నానీరును మెల్లగఁబడితి. తోడనే నీ నీరును
ముక్కగ్గిందపడితి. అంతగట్టి నీ నీరును
నూలినదే మాయని నీ నీరును నీ నీరును

నది. అక్కడపడింది ఇటుకలతో జేయబడిన సింధ్యభాగముగాను. అది రాతి పీఠంతో జేయబడిన యొకపల్లె,...

నేనా రంధ్రములో లేదూర్చి లోని పరికించతి. అందు పరిపురుషుడేవలన కీకుడులు గను చినేను లోన ప్రవేశించి తి. అప్పుడు నాయాశ్చర్యమున గలనది కూడను. అందు కిగ్గహము తేమయగునరా లేదు లోన. నుంచము. రెండు కిర్పిలు సరికిలానకుగ నమర్చబడి యున్నది. పైనుండి చూచినపుడా దేవాలయము ననుసరించి దానికలె గాన్నించినదాని లోన ప్రవేశించి సరికి ను యూహ సరియ్యుంది కాదని తేలింది. లోపల గోడలన్నిటిలో నున్నయు వేయబడి యున్నది. లోపలరెండు ఎక్క్రొక్ పరికాలు పనిగు పరామును తెనుగి సరిగి సభించున్నది. మూడు ఎక్క్రొద్ది పుణ్య ప్రకాశించుచున్నది, నూర్యకా తిని జిలు చూపు చూడుచున్నట్లుండెను. నేనాగియులగు వాగ్గరిని పంశీ లించితిని. ఒకమూల నోక గొట్టమగుపరదినది. ఆగొట్టమేమై యునునా చూసి గోనాశ్చర్యముతో జూచితిని. అది భూమిలోన కమర్చి బడి యున్నది. ఆగొట్టము చివరనుండి గొట్టించుచున్నది అగాల యుండు ప్రాణవాయువు ఎక్కువగ ప్రవేశపట్ట బడియున్నది. అదే పాలయములో నిడుచున్నయున్నవి. ఇ.అకు నది నిజమగు దేవాలయముగాదు ప్రపటల భ్రమపెట్టి మోనగించుటకై చేసిన కళ్యాప్రయత్నము — దేవాలయాకారముగ నున్న మందిరము. —

అమందిరి మధ్యమండున్న మంచముపై నొక స్త్రీ వ్యక్తి కూరిండి యున్నది. ఆమె యెవరు? శ్యామల!... నేనా దగ్గరకు జోయి గూఢుని పిలచితిని. ఆమె యులికిపడి లేచి చూచిరిద్దారల పోయింది. ఆమెనా కి స్త్రీహామనిరికను నామె మరున లేదు. నన్ను గాంచి తెలిసికొని, — “ను రేమ్!” — అని బిలచినది ఆమెకడు

బాష్పపూరితములై యున్నవి. వదనమంతయు నానందరహితము యున్నది. ఆమె కేశములు తైలనంస్కారము లేక జరిగిగనున్నవి. దేహమంతయు కృశించి యున్నది, కాళ్ళలో పటుత్వము నన్ను గిల్లినది.

నేనామెకు బిడ్డయంతయు మాట్లాడిరిని ఆమె నాశం తయు కళదీకరించినది.

దొంగ యామె నెందులకెస్తుకొని వచ్చెనో, యె దూశందూ బ ధించెనో, తెలియదు. ఆమె యచ్చటికెల్లు వచ్చినదో యామెకే దెలియదు మత్తునుండి లేచి చూచునదికి తానందు బంధింపబడి యు న్నట్లు తెలిసికొనినది. ఆనాటినుండియు నామె నెవ్వగును గలియు లేదు దొంగ యెవరో యామెకు దెలియదు. భోజనముకైనను తెచ్చియందు పడవైచుటలేదు. రెండు రోజులు పోయిన పిదప నొక సన్యాసి వచ్చి యామెను గలిసెను. ఆతడుగూడ నేను ప్రాణే శించిన మార్గముగుండనే ప్రాణేశించెను. ఆతడే డో నూతనుడు. చోరుని వలె యామెకు గోచరింపలేదు. ఆతడు లోని బ్రహ్మేశ్వరిని యామెనృత్తాంశమిగిగెను. తదవతనది విని యాతడు చూచి జాతికి తనజోలికొనుండి కొంచెమన్నముదీసి యామెకు పెట్టెను. ఆనాటినుండి యాతడే యన్నము పెట్టుచున్నాడట

తదవతనే నామెకు ధైర్యముగఱపి, కొలది దినములలోనే మీనారిని గలిసెద నని చెప్పిననీ మూడురోజులు నావెరిసరము లందే దిరుగుచుంటిని. నాకానన్యాసిగని పించెను. నేను కానితలో నఖ్యముకేసి యీతని వృత్తాంతమంతయు దెలిసికొంటిని. నిజమొక నాతడు చోరుడు గాడనియే నాకును దోచుచున్నది

ఫట— ఇంతియేనా? ఇంకను విశేషములుగలవా?

సురే— కావ్యదగిన విశేషములింకేమియుగానరావు.

తోడనే యాముక్కురును తమయాననములనుండి లేచి, మరి పదిమంది పోలీసులను తమతోదీసికొని యాదేవాలయమును జేరి సురేష్ చెప్పిన ప్రకారముగఁ దామా లోనికిఁ బ్రవేశించి.

లోన శ్యామల మంచముపై వరుండియున్నది. వీరుబోయి శ్యామలను పలుకరించునంత నామె యతికష్టముపై లేచి వచ్చి వాగందరను గలయబూచెను. ఛట్లగీని గాంచివంతనే యామెకక్కడ లేని దుఃఖము ఆనందము కలిగెను. తోడనే తన కష్టములన్నియు మరచునట్లు సోదరుని కాగలించుకొనెను.

తరువాతి ఛట్లగీని యామె లారీయొక్క స్థలము కమ్మనెను, ఆమె మంచము కిందనుండి యొక పెట్టెను బయటికిలాగెను. అది చూచి ఛట్లగీని యాశ్చర్య మూననుటకై యాపెట్టెయెచరిచని యడుగ నామె యది తననే యని బదులిడెను. అంత నాతఁడు తన యవి వేగమును ఆపెట్టెపొయిన సంగతినైనను గ్రహింపని తన మందమిది నిందించుకొనెను. తరువాత ఛట్లగీని సురేష్ నేదియో గొనిగి నంత నావచ్చినవారందరును శ్యామలయు నాలారీలో గూర్చుండిరి. ఛట్లగీని మాత్ర ముండే యుండెను.

లారీ వ్యభిచారులైవు రయముగ నేగుచుండెను. లారీలోని మొదటి యాననమగుదు నూర్వారావుగారును శ్యామలయు గూర్చుండిరి. సురేష్ లారీ నడపుచుండెను. వెనుకనున్న పెట్టెభాగము లో పోలీసులగవరును గూర్చుండిరి. మొదటియాననములో మధ్య శ్యామలయు విరువక్కలను సురేష్. నూర్వారావులును గూర్చుండిరి. నూర్వారావుగారు లారీలోనుండి బయటకు జూచుచు ప్రకృతి శోభను దిలకించుచుండిరి సురేష్ లారీ నడుపుటయందు తనకుగా నేర్పుగగతను జూపించుచు లారీపతిచాకచక్కముగ నడుపుచు తన పనియందు నిమగ్నుడై యుండెను. శ్యామల సురేష్ పక్కను గూ

ర్పుండుడకుఁ దొలుతిసిగ్గుపడి జడిసినది గాని విధిలేక బలపరచును
వై నైసను గూర్పుండవలసి వచ్చినది. ఆమె యటులే తలచి గు
ఁగిని గూర్పుండినది గాని సురేష్ దేహము తనదేహముగాను నుండు
లునవును ఆమె శరీరములోని విద్యుత్తులనెల్లు నాడుచు వున్నాడని.
ఆమెదేహము పులకరించుండెను.

అప్పును అందామె తప్పేమున్నదిగ

అది ప్రకృతి సిద్ధమే.

తను మనసార వలదిన ప్రియుడు పదిమందిలోని తన వ
క్కినే గూర్పును యున్నపుడు తన దేహము వేరెట్లు పోక సిగ్గామ
నావహించకమానునా? ఆమెను రేష్ ను జూచుట నామె ప్రభు
పర్యాయము. అంతకుముందామె యాతని ఛాయా పరచును జూచు
పడేగాని యాతని సదస్వరూపమును జూడలేదు. ఇప్పుడామె ము
ఖారవింపదుమును ఓండ్లూ జూచుటకైయొకనాటి లొంగెత్తి యాతని
ముఖముపంకి త దకిద్దప్పితో జూచుచుండెను. గుర్రెను చది తలసి
కొని యామెపంకి కోకిలర తలనుద్రప్పి యామె చూపులతో తన
చూపులను గలిపెను. శ్యామల ఆనిందమును భరింపజాలకుండెను.
ఇదివరకామె పొందనకిష్టము లన్నియు నాశీలు. ఆ మరచిపోగలి
గెను. సురేష్ ఆమెను జూచి యొక చిరునవ్వు నేవ్వెను. అవ్వు
ఆమెనృదయములొ నేరీతిగా పెరిణమిండెనొగ"ని యామె తలసిగ్గు
తో భూమిలోనికి క్రుంగిపోయెను.

అచ్చట— ఛటర్జీస్వరగతి ఆలోచించు —

ఆ దేహములను రివాన్యమును దెలుసుకొనుటకు తద్వారా
వచ్చును నుక్కుము మి జూచుట ది రివాన్యములు యను నొకటియను
ఛటర్జీ తన ఆ వచ్చున తదియలదిదరు నేగిను ఆయన నా త్రావించ
దెయుండెను. పొద వదిలుటకు గివొన్నట్లు మరిలపలకను, యథా

స్థానముల మార్చి కేసి— శ్యామల విడిచివేసిన దుస్తులను తాను ధరిం
చు నుంచును. తై శ్యామల! లేచి యుడెను.

పాదగండులారోము.

సన్మాసి యెప్పటివలె నచ్చి యూపలక నూడబెరికి లోన
బ్రహ్మచారి శ్యామల ముంచును. పద్మము యొప్పింగాణి పల్లెను. లోన,
తన జోలినుండి పట్టెడన్నపడిని పేసెను. ఛటర్జి యిది యా తయు
నిహస్యముగ నయి నచి మన యుండెను. అనన్మాసి—

“అమ్మా! ఆయనను దువేయుము” — అని పలికి మరల
నచ్చి నచిని బోయెను. ఛటర్జి తన యాపల్లెమును దీసినంతనే
యూనికె సోదాకి శ్యామలను పిలిచెను. ఆతిథ్యజపడి యా
కాగి—ముని దీసి చూచెను. అదియొకచీటి!

‘ఓహో! ఛటర్జిగారా!

అయ్యో, నీవు నా—

మీరు మీ నిహస్యము దరమును బ్రవేశించును— శ్యామల
వలె ననిలడుట— మది అపలలము నా యదృష్టము... పిచ్చివాడ!

తోలలనే నీగు జెప్పియుండలేదా? మమ్ములబట్టఁ బ్రయ
త్నింప వలదని—మామాలను నాటి. పండుకు సుభవించిన
యొక్కట సుమా యుడ!

ఉపుడు నీవు మాచే జక్కతిని ఇక్కడను నేయుదువు?

దురాశ దుఃఖమునకుఁజేరు—

శ్యామల నోటికినెదులకు సరితోషముతో నింటికి నేగక
మితిమీరిన జరగములచేయ సాగతివి. అనుభవించుము?

ఉట్ల,

—“ఉట్లమునిమి—”

ఇది చనినది యాటిని గుండెను. పైపైన యిగిరిపోయినది
అయినను ఆతడు ధైర్యము వహించెను. అమాడా. (వియోధు ప్రక)

నిముసమును బరుగున్న మార్పుల నానందము గనుచున్నామనె యుండెను.

ఆగదిలోని విద్యుద్దీపములన్నియు నారిచవి. పంకాలు పిగుట మానివవి. మరియొక విధమైనగాలిలోగల నల్ల బంగార బ్రవేశించుచున్నది. ఆవాయువు భరించుట కశక్యముగ గున్నది.

ఫట్లీ యా వాయునేమో దెలిసికొన. బయటకుం బోవుటకై ప్రయత్నించెను. కాని చీకటి—సాధారణకారము! ప్రోవోక్కుడ? ఏదీ యాపలక? ఏమో! ఫట్లీ గోడలకు తడుముచుండెను. కొంత సేపటికి నేలగూలెను. స్పృహకన్పింపది... ..

నూతన వాయుపంథయు మాయమై పడి. ఒక్క సారి 'గుప్' మని విద్యుద్దీపములన్నియు పంటుకొనెను. పంకాలు 'గిర్ గిర్' మని తిరుగనారంభించెను పూర్వపు వాయువు యధావీరిగ ప్రవేశించుచుండెను. తాత్పర్యం కేరస బడినది. అందుండి యొకస్వర్గిలోన ప్రవేశించెను. ఎరరావ్వై? సన్మాన!

* * * * *

ఇప్పుడు నెం 2888 రు ఇంటిలో సురేష్ వసించుటలేదు. ఒకప్పడందే వసిందెను. గారి యిప్పుడు గోపాలజీగారి కోర్కె ప్రకారము వారియింటి వుండే వసించుచుండెను. అయిదారు దినముల నుండి వారియింటనే వసించుచుండెను. ఈ నైదారు దినములలో ఫట్లీతో గలిసియే యంగు నివాసముజేసెను. కాని యీ గాడింకను ఫట్లీరాలేదు. దేవాలయములో దాను ప్రవేశించి చేయుచున్న రావకాన్యమేమో దేరిగి దెలియుటలేదు.

నరే.—నా 2888 గు యింటి గోపములేమి? అయింటినుండి పుడెనద వసించుచుండెరి?

అదియే గమనింపము—

అది యొక విశాలమందిరము. లోన నాలుగు పెద్దగదులును, ఒక్కొక్కగదివంటి యొక్కొక్క చిన్నగదియు మొత్తము ఎనిమిది గదులుగలవు. లోననివుడెవరు వసించుచున్నారోగాని యొకగదియందును సామానులేవియు గన్పింపకున్నవి. చివరగది యందొక టిఫిన్ కేరణియు నొకకింగాణీకంచమును మరచెంబొక టియు గన్పించుచున్నవి. మధ్యగదియందొక పేబిలును. రెండు కుర్చీలును. మూచమొకటియు గన్పడుచున్నవి. మనుష్యులెక్కడ? ఎచ్చట నెవరును గన్పింపకున్నారే! అయినను మరల నొకసారి చూతము.

మధ్యగదివంటియున్న చిన్నగదిలో నిర్దురువ్యక్తులు మూడు ముగ్గును చున్నారు. ఎవరువాగు? ... ఛట్టి! ... నన్యాసి!

నన్యా—వత్తేదారు మహాశయా! మత్తువీశివదా?

అని మందహాసముచేసి తన గర్జనమును, పెద్దజుట్టుముడిని తొలగించి వ్రేచెను.

“తెలిసినదా నేనెవరినో? జైలునుండిగొప్పించుకొని, నీయింటఁ బడి యినువమందనమును తొల్లగొట్టి, యందలి ధనమంతయుదోచుకొనిపోయి—తరువాత శ్యామల బట్టలపెట్టెను మీయింటనుండి దొంగిలించి యామెకుఁజేర్చిన రామిరెడ్డిని నేనే!”

ఛట్టి మారుమాటాడక తలవంచుకొనెను. రామిరెడ్డి బయటకువచ్చి యాగడికొక పెద్దతాళము విగించి యెచటికోపోయెను.

* * * * *

మరునాడు—వత్తేదారు ప్రముఖుడగు ఛట్టి యిప్పుడు బంధితుఁడు. అతని నొకచిన్న చీకటిగదిలో బంధించివైచిరి. ఆగడ్డి కిటికీలైనను గానరావు. అంతయు చీకటిగనున్నది. గదిలోనేవిధముగ సామానులును గానరావు. గాలిమాత్రముకొలదిగ గొట్టముల

ద్వారా బయటనుండి లోనికి ప్రవేశించుచున్నది. తలుపువేయబడి యున్నది. లోనున్న ఛట్టరీ బయటకేగులెట్లు? ఒక గవాక్షమైనను ఒక నస్తువైనను—ఏమియునందుగానరావు, ఇక నెట్లు బయటికిపో గలుగును? గోడలన్నియు నతి దృఢముగనున్నవి. భూమియంతయు తాతివలెనున్నది. ఇట్టి ప్రైవేట్ ఆకాశమునందునున్నది. గోడలెక్కువ మున్నను ఏలులేకుండెను. సహజమునమియు గానరాదు, అటుని నిక నాతి, డెట్లు బయటనున్నది? లేక—ఇక బయటపడలేక చిరికాలముగడే బంధితై పడియుండవలెనా?

ప్రకృతినిము ఉదయము పదిగంటలకు లచ్చనూ ఆతలుపును మెల్లగదీసి, తాను బయటనే నిలువబడి, తనలోఁ దెచ్చి: యుహా రపు ఒళ్ళమును లోనిదెరిపి మరల 'ఫా' వాని తలుపును గట్టిగ వసి యుట తాళిము వేయుచుండుట అ: వాటు. ఇది ఛట్టరీ గమ నించకపోలేదు.

పది గంటలకు పది.

ఛట్టరీ తలుపును మెల్లగదీసి.

తలుపుమెల్లగదీసివలసి మున్నగు.

తలుపు అప్పుడు 'ఫై'యగును. ఇట్టి యుగ యొక్క ప్రవేశించుచున్నది.

ఛట్టరీ ఆ తలుపును మెల్లగదీసి.

తలుపు అప్పుడు 'ఫై'యగును.

ఛట్టరీ తలుపును మెల్లగదీసి.

ఛట్టరీ తలుపును మెల్లగదీసి.

కూలివాడు

పాపము! ఇప్పుడా కూలివానికి దినములు గడచుచున్నవి? ఎక్కడను గూలిదొరుకుట లేదే! ఇంక నాతని యుకరపోషణయెట్లు? అని లేచిచో నాతడు చావవలయునే! పిమ్మార్గముగ నాతని తనువు నశింపవలసినదేనా? వారము దినములనుండి యెచటనుగూలి కూడ ప్రాప్తించలేదు. కూలిలేమిచే నాతనికిడువుననుకూలమేమి కలిగె. కూలిలేక నాతడెన్నాళ్ళు జీవించినోవు? పోనిమ్ము బిచ్చమెత్తిచో నాతడెన్నో గడచునందురా? ఏదీ, బిక్షపెట్టదాత ఎక్కడ? సిగ్గుమాలి, అభిమానమునణచి బిక్షమెత్తుటకు గడంగినను ఖరడునుబిక్ష చేయడే!

నరేరానినిగూర్చి విచారములే?

అని లోకమునొక్క సహజము- మామూలు- రివాజు ... అని యూహకుండవలసినదేగాని మనమొక మొగ్గిప్పైవనను వీరలు నిన్నడిపా? అట్లు వెంటనే విదనచో ముగ్ధుధోగతియేలప్రాప్తించును? ... పనియే ... మనమిక నాకూలివాని జీవితాన్ని గ్రహించము

పాపము! అతని మొగమందు దీనశ్రద్ధము దోపించుచున్నది, ముఖములోని జీవాళ నశించినది, కంఠులోతుపోయి యెగ్గిననున్నది. బుగ్గలవృక్షములైనవి. కేశములకు సరియగు సంస్కారములేక జంపిరిజిరిగి తలనంప నలుముకొన్నవి. పొట్టపలుచబడినది. ప్రేగులు లెక్కపెట్టటకు దగియున్నవి. చేతులలోని పటుత్వము తొలగినది. కాళ్ళు చీపురు పుల్లలవలె నున్నవి. చేతిలోనికర అల్లనాడుచున్నది. ఆతడెవడు? ... కూలివాడు! ... ఆహా! వానిగతి!!

ఇక నాతడు చావవలసినదేనా? అవును, అట్లు ఆయధుగు

మీద నేరియునునునకును పోతుండ వరుండినచో నానానిగతి యిధో గతియే! చేయిజాచి యాసించిన త్రోవబోవు ప్రమాణిగా తెవల యిన కవికరితురేమో! తన యదృష్టము బాగులగిన పట్టికార్య మేల జరుగదు?

కొంత సేపటి కాలడతకష్టముపై గేగి యూరారు పుష్పెనా రుచి యటునిటు పడికించుచు నట్టిదాత యెవరును గొప్పియను జేసి యాతకు పనుగుకొనుచు నతివసముగ నిట్టూర్పులను విడుచు చుండెను మరికొంత తడవున నొకరికొకరు యింటినుండి యొక వ్యక్తి బయటకు వచ్చుచుండెను. ఎవరీవ్యక్తి? రామిరెడ్డి అమ్మగారి అల్లారకు వచ్చివచ్చి త్రోవనో, రుచిపై గూర్చును ఆకునిని నింగాంచెను. కూలివాడీతిని సమ్మేసినిమని యాచి, నమి. ఆరితే నిర్భాగ్యుని దీనినెళ్ళకు జాల జాలివహించి యీని చేరి జేరి యు కబేడకానుచు జేతనుచి యిట్లు భాషింపబోడగను.

రా. త—ఎరవోయ్ నీవు? ఇంతసేప నుగ్గునున్న నీ! ఇట్టి స్థితియందున్న నీవెచటికి బోగలవు? నేనే నీకు దగునుపాటుము జేసెన, నీవిచటనే యుండుము. అని నలికే తనయింటికి బోయి మరలతిరిగివచ్చి యాతనికొక రొట్టెనిడి, యణులద్దా, ని దినినోనినెవ నాతనిచే పాలను ద్రావించినంత నాతనికి జపనర్వములు చేకూరెను.

కూలి—బాబూ! మీరెవరుబాబూ! నాకు ప్రాణదానము గావించిన మహానుభావులు ఇజే పదిదో. దండాలు. మోసే నీమోసే శలవియ్యండిబాబూ! ఎవుడును మీనామమునే స్మరింపకుచు దును.

రా. త—నాపేరు నాగస్వామి. నీవు నన్నముయు పొగిం నక్కరలేదు. నీసంగతి యేమో కొలదిగ నాకుజెప్పుము.

కూలి—నాసంగతి యేముండును బాబూ! నాపేరు నీరొరెడ్డి.

నాగ — ఓహో, నీవును రెడ్డికుఁజ్ఞుడవేనా? అయ్యో, నీ కట్టి యిక్కట్రవచ్చె. ఇట్లుపైసి నీకట్టి యూపద యాకుండ కాపాడు భారమువాయది. ఇకనువేయియు భయము జెందకుము ... నీవృత్తి?

వీరా — వావృత్తియేమని జెప్పివాడ? ఇదివరకు కూలిచేసి కొని జీవించుచుండెడి వాడను గాని యిప్పుడు వాకనరకు కూలి వ్రసాదింపరయ్యె. కాన నాజీవిత మిప్పుడు దుర్భరమయ్యెను. బ్రతుకు దెరువు కాన్పించదు. పొట్టికొఱకెన్ని యిక్కట్లులైనను పడవలయును గదాబాబూ! అప్పుచే సేదనమునయనుంతయును బిచ్చమెత్తితిని. కానియొకడును బిచ్చమునెట్లకు వైపెచ్చుకూలి చేయకొనరాదా యని యుదలించిరి. నేనువెంటనే కూలియైను జూపింపుడని పార్థివ పాఠు నన్ను తరుమె మొదలిడిరి. నేనట్లు తరుగుచురచ్చి యాయరుకుమీదఁగూర్చి బడితిని. ఇప్పుటి వారము దినములనుండి తిండి లేదయ్యె! ఏమిచెప్పువాడ బాబూ!

నాగ — పాపము! ఎట్టియాపద సంభవించెను! హాలోడ మా యిటికిఁ గాత్ర. అనిచెప్పి నుని తనతోఁ దీసికొనిపోయెను.... కాంచ్రము తిరిగిపోవు చుండెను....

... .. ఇప్పుడు వీరారెడ్డి కూలివాడు గాదు. బిచ్చ గాఁడు కాదు. కూలిచేసికొన నగత్యములడి యట్టిదియేమియు గాన రాక మలగులనూడువాడు గాదు. ఇంటింటఁ గూలికై దిడుగాడు గర్భదరిద్రుఁడుగాదు. — రామిరెడ్డి సహాయ నిర్వాహకును. అతని స్నేహపాత్రుఁడు. ఆతఁడొసరించు కార్యము లన్నిటిలోను వీరారెడ్డి సహాయముగావలెను. ఇతఁడు లేనిచో కార్యము సునాయాసముగ నెఱవేరుట దుస్సాధ్యము. ఇతఁడులేనిచో కార్యములుచుఱుగుననుం డిక మందగితిని దోచుచు నును. ఇంతయేల? రామిరెడ్డి తలలోని నాల్గవీరారెడ్డి! ... అతని కుడభుజము....

...ఇప్పుడు వీరారెడ్డి రాజభోగములనను భవించుచుండెను. అతనిపొట్ట యెట్లు గడుచును?...దినములెట్లు గడుచును?—అను భయమిప్పుడు బొత్తిగలేదు. రామిరెడ్డి యింట నాతని యాప్తునివలె చిరించుచు సరమరికలేకయుండెను. రామిరెడ్డి బంటిని గూర్చొని భుజించుచుండెను. ఇతడు లేసినచో యశుడు భుజింపను ఇట్టిపదవి నాతడెట్లు సంపాదించెనో యనునదే యాశ్చర్యకరము. ఇట్టి నేర్పు—చాతుర్యము గలిగిన యాతని బుద్ధి వార్షింపదగి:ది.

పదునాలవ ప్రకరణము

వేశ్యాగృహములో...!

ప్రకృతికాంత మేలిముసుగు లోనుండి తొంగి తొంగి చూచు చుండెను. నూన్యఃశామె చూపులను గమనించి పెండ్లిగవునన్ని, తనప్రతాపమంతయు నామెపై చూసరించిన నామెలేత మొగము కంఠిపోవుచుని తలచి తీక్షణిరగాములను జాలించి—ప్రళాంతముగ గన్పరుచుండెను. ...

...ప్రకృతికాంత నల్లని చీరెనుధరించి—జనుల కోలాహల మును, పక్షుల కిలకిలా రావములను, చాట్ల 'రుంయ్' మనెడి శబ్దము లును, నముద్రపు హోరును, నదల హోరును, పట్టివుల కలకల మును, కీచురాయిల గీంకారములను, ఏనుగుల ఘీంకారములను, తుమ్మెదల ఝుంకారములను దనపొట్ట నిడికించుకొనెను.

వీధున్నయిదు సర్పాశువ్యవాయుములై యున్నవి. పట్టణ మంతయు జీకటి—కన్నుపొడుచుకొన్నను ఎడలుగాని, గృహములు గాని గాన్పింపరాకున్నవి.

ఏదియెట్లులున్నను సానివాడకు భయమేమి?

సానివాడంతయును నందడిగనే యున్నది. కాని వీధియంతయు టటికపలునైన వలువను దాల్చెను.

ఉద్యోగస్థులు—గౌరవనీయులు. కొత్తవకీరులు, పాతఫకీరులు, ధనవంతులు, మర్యాదస్థులు, యువకులు, రాడీలు, వీరందఱు నా వీధియందు దిరుగానుచు నా వీధికి గొప్పతనమును ప్రాప్తింపఁ జేయుచుండిరి. కాని వీరందఱు నొకరొకరికిఁ గనుపడకుండ తిరుగులాడుచుండిరి. కొన్ని ముసుగులు వడివడిగఁజూపుచున్నవి. పైకి నఁకు నంస్కరలమని జెప్పకొనెడువారును, గాంధీటోపీలుదాల్చి చరించుచుండు వారును గూడనచ్చోటఁ దచ్చాడుచుండిరి. వారందఱును ఒక్కొక్కగుగనేగు చుండిరి. గాని యొకచో మాత్రమిద్దఱున్నట్లు కలసిపోవుచుండిరి. వారేముసుగునులేక— ఏభయమునులేక యధేచ్ఛగ నేగుచుండిరి. అట్లువారు పోయిపోయి యొకగేహము నొద్దనాగిరి అచ్చటవారు కొంతతడవేదో మాటాడుకొని పిమ్మట విడిపోయిరి ఒకఁడాగ్రహపు సోపానములనెక్కి, ద్వారముజేరి బాధింపబడిపోవు తలుపుపై గుద్దెను. మరియొకడేమామెను? ఏమో;

“కంజాక్షీ! కంజాక్షీ!”

అని యుచ్చోట పిలువబడినంతనే లోనుండి యవరరంగభ కానోపు నతి యొయ్యారముగ నడచుచుదలుపు తెఱచినంతనే యాతఁడు లోనబ్రవేశించెను. తోడనే యాతలుపు దళలుమని మూయుబడియె.

“ఓహో! రెడ్లిగారా? చాలనాళ్ళకుదిరుగ దర్శనము. ఇంతకు ముందంగయు నెచ్చటికి మాయమైరి? మీకొకటై నేనిన్నిదిగము లెల్లు చూచితివనుకుంటి?”

“ఎట్లుచూచితివి?”

“అదే చచ్చుచును చున్నా!”

‘...కన్నులు వాచిపోయేటట్లు!’

‘అబ్బే-అదికాదు’

‘అయిదే... కండ్లు కాయలయ్యేటట్లు’

‘ఛీ-మీరెంతసేపు కండ్లనుగుడించే చెప్పెను కాయలయ్యేటట్లు- పువ్వులయ్యేటట్లు-అని!

‘ఊ! మరి... అయితే, ఏమిటో నాకు అలియడం. నువ్వే చెప్పు.’

‘ఎడారిలోనుంచి బొమ్మచెముడు మొక్కి నొప్పిపోతు నువ్వు మరి నీకు ముళ్లు ఉండాలికదా? ఏవీ, ఎక్కడా కనిపించే?’

ఆతనిపై తూపులపంటి చూపుచును క్రిందికి నడుచు అని నూటిగ నేగి యాతని మృతయములో బల్లెత్తపోతుల నాటు కొనెను. ఆ బాధభరించనేరికి తరము?

‘అబ్బో-బాధ బాధరక్షించు రక్షించు-గాదే పోయెను. నీదగ్గఱ మౌళ్యకంటె నెక్కువ శక్తి కిరమః గు యాముధములున్నవి!’

‘పోసేలండి. మరిక్కడగోలవెట్టకండి.’

అని పడకగది లోనికి దీసికొనిపోయెను రెడ్డి. పొన్న పలకరించెను. వలయు సంబరములన్నియు నారెడ్డి యెదుట నుంచ బడెను.

రెడ్డి ఆలస్యమునకు విసుగు ను... కొవమును జెప్పించుచు నున్నాడు.

‘అబ్బా, నాకిదిన్నియు నెందులకు?— ఇరవైయుగోరి నేను నిటకు రాలేదు.’

‘మరి!’

‘మరి లేదు గిరీశ్మ... అన్నట్లు నీవు భరణివాట్లము నేర్చితి వని వింటిని, ఏదీ, కుకసారి మాద్దులొలుకు నాట్లముచేసి నిుగిని నాచేతిలో వాలి సోలిపోవలయును. అప్పుడు గాని మన ఆనందమారిధి లోప తరంగములంబగము నంటవు.’

అనంతముతో భరణనాట్యము ముగించబడెను — కంజాక్షి
రెడ్డిచేత లో వాలిపోయెను — రెడ్డి వరాటప్పొంగుచుండెను.
అది డామెను తనవృత్తి ముగించు హత్తుకొనబోవుచుండెను.

ఇంతలో డాడ్డి తలుచుకొని గబగబబబ్బముచేసి, అవచ్చిన
ను మిని చూపివేయుటకై కంజాక్షి యేగెను.

రెడ్డి వీధి లుపుచుండెను. — లోన నొక స్త్రీ ప్రవేశించెను.
మరల తలుపు వేయబడెను. రెడ్డి తన యధాస్థానములోఁ గూర్చు
డెను.

కంజాక్షి లేకివరుగునో నచ్చి యాతనిచేతిలో వాలిపోయెను.
రెడ్డి యామెను తన చేతిలో గట్టిగ పట్టుకొనెను. ఆమె జాటం
తయు గాలికిరేగి పట్టు లేగిపోవుచుండెను. ఆమె యాతనిచేతిలనుండి
తప్పించుకొనటకై కత్తు లాలామెను. తప్పించుకొన నుంకించను లేదు
రెడ్డి యాతనిచేతిలో నొక ముఠా ముఠా తనవంకకు, ద్రిప్పుకొని
తన దగ్గరగా లాగదుకను అతని నడిచేయి యామె నోటిపై
బడెను.

తోడినే యొక స్త్రీ వారియెదుట సామోత్కరించెను.

కంజాక్షి లేవబోయి — యాచచ్చినవానితో నేమియో మా
ట్లాడబోయెను. కాని రెడ్డిచేయి యామెనోటిని నొక్కివేసి — యా
మెను కదలకుండ బట్టుకొనె . మరయొకచేయి జేబులో నున్న
కెట్ రుమాలోను బడుటకడిసెను. ... ఆమె నోరు కట్టివేయ
బడెను.

జరిగి మోనమంటలు సామె గ్రహించెను.

కాని, అట్లు — ఏమి చేయుగలదు?

సూతన వ్రుగును డామెనుండి తాళములు హరించె యెవటి
కో నేగెను. రెడ్డి యామె నక్కినను నిలబడి — రివాల్వరుతో నా
మెను కదలనీయకుండ కట్టి జేసెను

చావుకుంట గడిచెను. ...

కంబాల్ మంచమునకుఁ గట్టి వేయబడెను. - రెడ్డి వీధిలోను
దెరచి, బయటకువచ్చి, తలుపుదగ్గఱవేసి, యు తకుముండే యచ్చట
తనకై వేదియున్న వానితో గూడి యేకఁగా వేడలెను ...

ప్రాగ్దిశ యంతవృద్ధ భాగము నిద్రనుండి లేచి కళ్ళునులుము
కొను చుండెను.

కంబాల్ మంటివీధిలోను గడియవేరుకుంటునే దానీ
మనిషి తలుపు దెరచుకొని యొనికరుణచి యాకలయాలి సిగిని
గాంచి నివ్వెరజెంది యామె కట్లన్నయువిప్పి జరిగిన వృత్తాంతము
తయు దెలిసికొనెను.

పోలీసువారి కీ విషయమంతయు దెలియచేయబడెను.

నూర్కూరావు సురేష్లును మరి యిద్దరు పోలీసులును
కంబాల్ గృహమును ప్రవేశించిరి ఛట్టర్జీ యేమామెను? యేమో!

సురేష్ ఛట్టర్జీను పరిశీలింపెను. దానిలో చిల్లగవృద్ధయై
నను లేడు. పోయినధనము కలుదునేలు యని కంబాల్ చెప్పినది.
అపెట్టెలోనొక చీటిమాత్రము గాన్పించెను.

“సానితోత్తల విత్తము నుంచికార్యములకై వినియోగింప
బడుగాక: ...

—ఉక్కుమనిషి”

పదునేవవ ప్రకరణము

అనుమానము

కోడికూరకింకను ఒక గంటకాలము గలదు...

లోకమింకను నాశాదేవి యొసేటనుండి మేల్కొనలేదు...

ఎందును నద్దులేదుగాని నా జరిగి రు ఇంటమాత్రము నింత
డ్డి లేకపోలేదు...

అయింటనున్న పల్లవుల వ్యక్తులును అతి అడవిడిగ నుండిరి
కొంతసేపటికి నాయుంట సామానులుగాని మనుష్యులు గాని
యెవరును లేరైరి. ఇపుడాయెల్లు ఖాళీయైనది. బయట తాళముగే
యబడినది...

అయింటి వ్యక్తులందఱును జట్కానెక్కి కాలువను జేరిరి.
అపుడే యొక స్త్రీమరుబోటు రయముగవచ్చి చేరినది.

వీధందరు స్త్రీబోటు నెక్కిరి. సామానులన్నియు దానిలో
నుంచబడినవి.

జట్కాపోవుటకు నారంభించెను. జట్కానులోలువాడెవడు?
అనియే యాశ్చర్యము! ఎవరునులేరు. అట్లాజటకా యెచటికి
బోవునోయేమో!

స్త్రీమరుబోటు బయలుదేరెను...

నికాకొంత కాపురము వచ్చుచుండే, బోగనే యామె
తనయొడిలో పడుండిమన్న పృథ్వికాలతను మేల్కొలిపి తాను
సమరించనిచ్చుగించెను.

కోడ "కొక్కురోకో" యని కొంప ములుగునట్లు కూసివది.

ప్రాగ్విశయంతయు సూర్యకాంతి వలన సరుణవంతమై
యున్నది.

మనస్త్రీమరుబోటు దీనిని జేరెను.

ఇపుడు బంగాళా ఖాళీగాయున్నది కారణమేమి?

ఈబాబు యెక్కడికో యేగను క్యామల స్వగృహమున
జేగను.

నావికులందరు బంగాళాను ప్రవేశించిరి. వారిసామానులన్ని
యునుదు జేర్చబడినవి. వారందరు తగు నాననముల నలంకరించి
పిక్చుట నేదియో ముచ్చటించసాగిరి.

వీరారిడ్డి బ గళాలోని వస్తువులలోని గారవి యాశ్చర్య మనించుచుండెను అది సుతం బులవల్లన గో పెట్ట లేనగునా కను అట్టి యశ శక్తితోను నిర్మించు చుండునా ఉత్కృష్టములను పుట్టించునా సువర్ణములను పుట్టించునా అది సమూహకృత్తి సామర్థ్యములను లోలోని మెచ్చుకొనునది — నీచియంగిరి నూనీ భవము గారవి వా.ధీ సతలగునా ర్మియంగిరి అది యంగిరి మనో హారామము. ను—పు. అ. తుంగుగా ను యావందించుండెను. అట్టి సుందలవృత్తి దృక్పథములను గారచనంబులగునా యశ శక్తి తను దూషించు చుండెను. ఇన్ని దుష్టములను తానుకూసనమగునా మువలె సుట్టించుచును దృక్పథములను గారచన నెల్లప్పుడును తన స్వగృహములకు కురుచును. నూనీ గోడిలగునా తన బొసర్చుచును నూనీ సామూహకృత్తి సామర్థ్యములను లోలోని మెచ్చుకొనునది — నీచియంగిరి నూనీ భవము గారవి వా.ధీ సతలగునా ర్మియంగిరి అది యంగిరి మనో హారామము. ను—పు. అ. తుంగుగా ను యావందించుండెను. అట్టి సుందలవృత్తి దృక్పథములను గారచనంబులగునా యశ శక్తి తను దూషించు చుండెను. ఇన్ని దుష్టములను తానుకూసనమగునా మువలె సుట్టించుచును దృక్పథములను గారచన నెల్లప్పుడును తన స్వగృహములకు కురుచును. నూనీ గోడిలగునా తన బొసర్చుచును నూనీ సామూహకృత్తి సామర్థ్యములను లోలోని మెచ్చుకొనునది — నీచియంగిరి నూనీ భవము గారవి వా.ధీ సతలగునా ర్మియంగిరి అది యంగిరి మనో హారామము. ను—పు. అ. తుంగుగా ను యావందించుండెను.

అప! “ఉత్కృష్టము” ఎంత తెలివి కేసులుగలవాడు అతడు ఉత్కృష్టమును గానగొని దీనిని తనకు కనుగొనించుటకును రహస్యముగ గృహగర్భములకు బింపించి గృహగర్భములకును కరములనును రహస్యముగ బింపించి మనోహరములగు భవములను సంతకములగునా సర్వములకును, అచట కీకారములను గొట్టిండు పూజనంబులను సేయించునా కును, ఏరికిని తెలియకుండు కునా. అది గొట్టిండు సర్వములకును అతని కర్మ గిర్వాహా ల్పము కునా, బనులగునా, తనతన వృత్తులమువాదు గూడెను అనికనుల వలె కృష్ణులై యుండవలయునా? బౌరా! అతని తెలివె యె.తగిట్టె? అతడెవర? బౌరా! అతని వృత్తులు డిట్టెవుగా నయమించిన సంతకములగునా? అవును.

నిజమే! నిజమిందిన యిట్టివానినే యవరాధ పరిశోధకునిగా నియమింపవలయును. దొంగనుబట్టుటకు దొంగయే కావలెను? ఈ తండ్రే డిట్లెక్కివుగా పనిచేసిన లోకమెంత బాగుపడెడిది! లోకములో దొంగతనము... దోపిడి... హత్య యను మాటలు లేక లోకులందఱును హాయిగ గుండెపై చేయినిడుకొని నిద్రించవచ్చునే! ఎట్లయినను ఎంతకష్టమైననువడి యిట్టివానినే డిట్లెక్కివుగా చేయింపవలయును!

అదియునుగాక— “ఉక్కుమనిషి” బహు కూర్చుండుగాడు, శ్యామలకు చాలాత నపహరించి యాపాడు దేవాలయములో బంధించి “చెనేగాని యామె శీలమునైన జెజవలేదు. తరువాత నా పనికికూడదు వశ్చాత్తాపమునొంది శ్యామలను కోరియే మాకర్పించెను. అవును. నిజముగ నాతడు గావలయుననియే మాకర్పించెను. లేనిచో నాతడాతడణమే...న్న బంధించినటుల వారికూడ బంధింపలేడా? నారందఱు యిటులాదేవా...యుము ప్రవేశించినటుల నాతనికి దెలియజేయొ యిచ్చుచో—నాయూహ సరియైనదికాదని యానాటి గాదునెక్కి యున్నామే చెప్పుచున్నది. తరువాత—

అనగా నొకరినొక ధనురుతయు సేపియొమించి శ్యామలకు విడియొగింనుచున్నట్లు అనది అందరియులే చెప్పుచున్నది అది యూహా...చెను నందఱో సేపుకొని లోకాని ప్రవేశించెను.

అతని గొంగునే వీకారెడ్డి యేలకోగాని యాశ్చర్యము నొందెను.

కాని ఆ యాశ్చర్యము బయటకు వెలిబుచ్చలేదు.

ఉక్కు-కు" యి సీలహాళి

ఈను బాబా నాటికి భార్యతోను, పిల్లలతోను బడిరెండును
గాఢ ద్రోదీయును ఉండి, తన తగులంగలమును నోరేటలోనుంచి, బాబా
బంగళాలో కూర్చొని యెడనో చుచ్చుకొనియుంటి. వీలా
రెడ్డి నెమ్మదిగా వీరిని చూచిపోతూ తాను కూర్చుంటున్న నానీగారి
ఉయ్యెను.

పచ్చమ్మ నాలుగు కండ్లలో⁸ కి దాన్ని ఎక్కించుకొనివది.
 అదలును ఆ రూపం⁹ కి తీసి కీర్తింపిరి.

అచ్చయ్య కన్నులను బట్టితొలగి పోయినది.

వీరారెడ్డి మూర్తియు ఎన్నటిలోను, ఏమియు ముఖాంతము
కూరుచుండెను. తన బహుచర్యమును బట్టి, తన బలమును
కేవలము స్మరకృత్యాప యందు చూపుటగానిది నుకొనియున్నట్లు చూడెను!
చాల నేమయు నారితూటలు వినుచు నున్నగాని యాచార్యుల క్షణము
యనుకూడ రుచింపకయెట్లు చూచుచు నాశింపబడిన యాచార్యుల
విడువ నాశించుచుండెను. అంతన మూర్తియు నున్నట్లు నారితో
నేదియో పలికి తానాస్థమును వీరిను. అట్లు నడుచు బయలుదేరి
యెచ్చటికిఁబోవలయునుకే తనతోడి వారినద్దఁకుఁ బోదమనెన పారం
దఱును ఊకమౌటలనానామ చుంకిరి. ఆదీవియందాతఁడు మలియెచ్చ
టికిఁ బోగలుగుచుకే పోవునమెన్నను పేరొనఁబుట్టుచుగాని పేరొన
గృహముగాని యాదీవియందాతఁడే!

అతడు తిన్నగ నొకతోటలోని కరిగి యందొక మూమిడిచ
ట్టు నెక్కి కూర్చుండెను. అోడనే యాతఁడాలోచనాముగ్ధుఁ
డాయెను.

“ఉక్కుమనిషి” ఎవడు? తానువచ్చివున్నాడే రెండుదినము లాయెనే ఈ రెండుదినములబట్టి ఈదీవిమీదను సంచరించుచున్న వ్యక్తులలోనే ఈ ముక్కుమనిషి యొక్కడై యుండవలెను అయిన నెవరయియుంటాడు? రానురెడ్డిగాని చూతని నిమ్మనగాని యుక్కుమనిషి కాబాలడు. మరి మిగిలిపోతేదగ్గరే. వీరడు- ఈసుబాబు- వీరువురే! వీరిలో నెవడో యొక్కడై యుండవలయును. ఇదిఉక్కుము అయిన యెవరు కావలెను?

వీరడు- ఈసుబాబు! వీరిద్దరిచేష్టలు గమనించిన మీదే యా యుక్కుమనిషి కావట్లు దెలియును. అవును నిజమే! వీరడు ఈసు బాబుకంటె తక్కువయంతిస్తున్నాడు. ఇరువురిలో గలసి మె లసి యందమరికలేక మనలుచున్నాడు. వారిలో నతివినయముగ ముట్లాడుచున్నాడు. ఈసుబాబున్ననో- ఆతనికి ప్రత్యేకభవనము గలదు. ఆతడెప్పుడును వీరినివలె వీరివెంట దిరుగాడడు. దినదినము పెట్టణమునకుపోయి, యటనొక పూట ఆగి. వార్తలన్నియు దెలిసి కొనాచు దిరిగి నీదీవి జేరుచున్నాడు. ఎల్లవేళలందును తెలివిగలగి నర్తించుచున్నాడు. సత్యము తనగదిలో గూర్చుని యేదియో పఠించుచునే ఉండును. ఇంకాయే? మొన్న వేశ్యానుండిరము నుండి గొని తెచ్చిన భజమలయు నాతనిదగ్గఱనే లెక్కపెట్టి ఆతని కే అర్పించ లేదా? ఇంకను సాదేహమేల? ఆతడే యుక్కుమనిషి!

ఈసుబాబే “ఉక్కుమనిషి”

అహ! ఎంత ఆశ్చర్యము! అట్టి సద్గుణుని- అట్టి యశోవం తుని నెన్నడునుగూడ- ఆతడే యుక్కుమనిషి యగునేమోనని కంకించనైనను ఓవరకనుమానపడనైనను లేదే! ఔరా! ఎంతచాక భక్త్యముగ పఠించితివి! సరే ఎట్లయినను నిన్ను గాపాడవలయును.

ఉక్కుమనిషి పట్టుకుంటుంటు.

ఆహా! ఎంతయాక్ష్మర్యము!

బౌరా! నీగుణములేడ? ఈయుక్కుమనిషి గుణములే?

నీకీర్తికాంతుల దిక్ష్వవభలేడ? ఈసుబాబు హస్తలెక్క?

బౌరా! ఎంతచాకచక్యముగ నడిచితి? ఒకరొకరికి పోలకలు గానరాకుండ చరించితివి. నీవట యెంతయు నినియాడదగినది. అటుపల్తేదారు వృత్తిగోతుండి నీవతులది మేటి మునియొకడిదగాన లేనట్లు : రూపించితివి. ఇటు చూపు మునియొకడైన దోరకృష్ణ నిర్వాహణముగా నీయతులమేటి మునియొకడి జూబు లేనట్లు నిరూపించితివి. అటు ప్రహసనవేడ్కనై బ్రాహ్మణత్వవిలక్షణ శాస్త్రుడనై తివి ఇటు దోరగణాదుకుడనై దోంగిలనున్నాడని శాస్త్రుడనైతివి ఎటుజూచినాను నీకు నమూనమెవరూ గన్పించుకొండ నీని కొంటని.

నీ బుద్ధి ఎంతయు స్తవనీయము....

నీ దశగుణటి ఫీటుంతులు నిష్కారణముగ ప్రభుత్వము నానచే జిక్కి శిక్షింప బడుట ఎంతయు గర్హ నీయము....

ఎట్లయినన్ను కాపాడి, నిన్ను ప్రభుత్వ పట్టాభిషేక నియమించుట ఎంతయు హర్ష నీయము....

ఇటులే నీదౌత్యి కలగటం దోరగణము ముండను....

అనాచల-పాతకకాలము -

ఈసుబాబుగడగొడవలు నీవట గానెనె యెటు గంటలు కొట్టెను....

ఈసుబాబునాడు ఎక్కువకు సేగక పోయింటిని గూర్చి

కూమూలుగ నేదియో జదువు కొనుచుండెను. మరికొంతసేపటి గానందు చదువుచున్నచుకొని సూర్యుడెను. అపుడే లోని కరుడెంచి నీరారెడ్డివిగాంచి.---

“ఓహో! నీ రెడ్డి! ఊరక నెవును నామగిరిఃః! పవే
ని నే! ఏరియో విశేషముండును.” అనెను.

నీ గా... ఏరియుచులేదు.మిరిదిరిమింకను ఎచటికి పోకుండు
ఈచే ఈవివరంబు లింకా విత్తాగి నీసికొనెనని భావించిని.

ఈను—ఆవును నిజమే. అయిన నీవు గోరువదేని?

నీ గా—బోసారి వట్టణము జూడవలయుని మునుకలిగింది.
అందుచే మీ బునుమతిని బొందవచ్చుతిని.

ఈను—ఇట్లులే పోవచ్చును—వీరనిగూక దోడ్కొనిపోయి.
నీరెడ్డి యుకడనుండు సంతకుబోవలెను.

నీ గా—అట్లు చేసెద. సోవు.

అని నెప్పి యేగెను....

ఈసుకాబు అలోచనాసముద్రమున ముగెను.—

పాపము! పిచ్చివాడనుచున్నోక బుని భావించెను. నేనెంత
వాగును... ఈ నెను గాబోలు ఎవరికిఁ దెలియదు? వీనినెటన...

నేనెటని గమనించలేననుకొనెను... ఇంకొకంటె పిచ్చి
యూహ ఇంతకుంటచు? ఆనాటినుండి ఛట్టర్ల తనయింటనై
బ్రదేలి వలేదు. నేనెప్పుడు నిత్యము వాని యింటనేగదాయుండు
మహిమ! గానేతె యదా వాని విషయము?

ఛట్టర్ల యుగండా మూలగృహమున బంధింపబడెను.—
అట్లయింత నెరిగియు ఇంటప్రవేశపెట్ట బడెను... అపుడతడు
గామగృహిని భావించెను. గామిరెడ్డి యుగ— మందత్వముచే
అప్పుడును... అయిన వారి మనస్వగృహమున
ప్రవేశించి అట్లని బిడం? అట్లు బరుగ లేదు....

అదే దినమున నీ వీరారెడ్డి నాకరుగఁ గదిరినాడు. రామి
రెడ్డియొక్క యాజ్ఞనుల్లంఘింపఁదగదు గాన నాతనితో సానింటి
కరిగి యాకృత్యములో పాల్గొని—విమ్మట నీ దీవిని జేరఁ.

దీవిలో నేనీతని పరీక్షగఁ జూడ లేదను కొనెను. ఎవరికి తెలి
యదు వీని విషయము? నాకండ్లుగవ్వ నన్నొక దబ్బు తలపై గట్టి
కొట్టితి ననుకొను చున్నాడు మొదటినుండయు నీతనిని నేను పరీక్షిం
చుచునే యుంటిని....

ఫటార్జీపై నాకవిశ్వాసముండినయెడల వెంటనే నీవీరారెడ్డి
ఈదీవిలో బంధింపక మానుదునా? ఈదీవిలో నీతడు బంధతుడి
యిన నీతనికి దిక్కివ్వరు? ఈతని రక్షిం శువారెవ్వరు? న యుక్కు
పాదములక్రిందబడి నలిగిపోడా? కాని—ఈనాకభయముక్కగ
లేదు...

ఇపుడీతడు పట్టణమునకుబోయి చేయుపనియేమో నాకంత
యుద్వేగోచరమైనది.

ఫటార్జీ వాపము చాల మంచివాడు. నాకెప్పుడును కడుమదిల
పడు. నాయందకుత గౌరవము గలుగఁజేయు ప్రవర్తించు
దిండలకే నాతో బంధుత్వము గలది సిచ్చుచు నున్నది. శ్యామల
దొరికినచో తప్పక నేనే యామను పెండ్లియాడివలెనని నాచు. అ
గ్దానము గొనినాడు. అట్టివాడు నాకీనాడు కనును తెలుచునా?
కాదు కాదు అట్లెన్నటికినీగాదు.

నన్నిపుడు పోలీసువారి హస్తగతము జేయునట్లు నీక్కు...
ఏమే! కాని రేపటి విచారణలో నా కెట్టిశిక్షను విధింపబడకుండ
కాయననుమాట వాస్తవము గావలెను. లేనచో నీరిని నీదీవినుండి
కదలెత్తునా? ఒక వేళ తప్పించుకొని పారిపోయి, నాకానగతి
తెలిసిన వెంటనే నేను ఎలాయనముగానా? అనినయి నప్పుడెదు
లకు? ఆయననరము దీరినది.

అని పలుకెను నేమేమా యాలోచించుచుండెను,

నీరసంబు బయలుపడెను నావిశులిరువురును కాకినాడజేరి
అట వీరకు సహితము విరాగ్ధుడై యొకసారి దిరిగివత్తునని చెప్పి
యెచటికో నెడలెను.

అట్లా చూచోయి నోయి ఛటర్జీ గృహము ప్రవేశించి
తన్నగ నూతికేగి శ్మశ్రము గడ్డము నూలబెరిక ముగము కడుగు
నొనెను.

అశ్చర్యము! ఎవడాతాడ? ఆశ్చర్యంబు!

ఇట్లు కొంచముసేపే యూ బుచ్చటలచు దుస్తులను ధరించి
పోలీసుస్తేషకు కరిగి నూర్యార్థమగుగారితో కొంచము భాషించి,
ఇలుగురు పోలీసులతోడను నూర్యార్థమగుగారితోడను కలసి కాల్పు
యొడ్డుకుబోయిరి. ఇదివఱకు తాము బిచ్చ స్టీమ్బోటు అక్కడనే
యున్నది. వీరినిచూచి దక్కరి. వీరిని లోనగానెఱలేదు. అందు
చేవారందరు సలదు దాగియు డరి.

వీరిని చూచి యా బుచ్చ యాబోటు నెక్కినది. తోడనే
రక్షణభటులొక్కరితో, అచట యూరను బంధించివైచిరి, స్టీమ్బో
టునిమ్మిసిగి నెక్కినమును వీడెను.

మరి కొంతసేపయి దీనికి తీరిక.

ఛటర్జీ యునున బుచ్చటలమును సమీపించెను.

తోపలమునది యీసుబాటు నూటలు విణవచ్చుచుండెను.

“రామిరెడ్డి! వీరా రెడ్డి మొరొ తలెయ్యరా? అతడే ఛటర్జీ
నాకంటెయును దే యును. మిరొశిణునాలో మనమందరము బంధి
తులముయ్యెదము పోలీసులు పచ్చ బంధించునపుడు మీరెను
రును తిప్పించుకొనుటకు ప్రయత్నించవద్దు. వీడిపాటికి బంధితుల
డయ్యుండును. మీ లోయెయొక్క ప్రాణమునకు శిశువిధించబడి

నను నేను నహించువాడను గాను, పెంటనే హత్యలకు బంధించు కొందును. ఇప్పటికరకు నొకహత్యమైనను గావి. చకపోయినను, అవును ఎన్నిహత్యలు చేయుటకునైన నేనువీయువాడను గాను.”

అనునంతలో పోలీసు గారు లో... బ్రనేశించి వారి బందరును బంధితం జేసిరి లచ్చహత్యలో నహ అందఱును హతవాడ జేరిరి.

పదునెనిమిదవ ప్రకరణము

శ్యామల వివాహము

మరునాడు కోర్టులో విచారణ, బనులంగఱును కోర్టుకడకు వచ్చిరి. వారిమోములన్నియు హనదంహితములై యున్నవి. “ఉక్కుమనిషి” బాధ తప్పినదని యందఱు నానందించుచుండిరి

శ్యామల నత్తుకొంపోయి మూయామందిరమున బంధించిన “ఉక్కుమనిషి” సుందర రామయ్యగారి యోడగోని తేయాకును అతిచమత్కారముగ హరించి... తిరుగ నాయోడను రాత్రికాత్రి తెచ్చి సుందర రామయ్యగారి కప్పించిన “ఉక్కుమనిషి” పత్రేవాడు గారి యింటనేబడి ధనమును కొల్లగొట్టిన రామిరెడ్డి గురువగు “ఉక్కుమనిషి” పత్రేవారుని సహితము బంధించిన “ఉక్కుమనిషి” సానియింట నతి విచిత్రముగ, బడి అయిదు నేల రూపాయిలను దొంగిలించి, యావె యాలిని మంచమునకు గట్టినదంతైన “ఉక్కుమనిషి” ఎట్టివాడైయుండునో... ఎట్టి భీకరవదనము గలిగియుండునో ఎట్టిసాహసుడై యుండునో, ఎట్టిరసికుడై యుండునో జూచుటకు జనులందఱు నాశ్రయతపనుచుండిరి

ఎందఱాధకు తాళలేక జనులంగఱు మాడిపోవుచుండిరి.

కోర్టుతయుగొప్ప హతావిధిగఱున్నది.

కాన్స్టేబులు జనమును నిశ్చబ్దముగ నుండుటకు చూడండి, కాని వీరిమాట యొకరును విన్నరైరి.

క్లిల్లీ, బీడి, సిగరెట్, వేడివేడి కాఫీ, టీ యను కేకలు మారుమోగుచుండెను. ఎంతకును జజ్జీగారు 'రానందులకు జనము విసుగు నొందుచుండిరి. కొందరు జజ్జీగారిని తమలో తిట్టకొనుచుండిరి ఇట్లు పాత్రధుండు గడచినది, బయట కారు 'హరకా' వినబడినది. జనులందరును నిశ్చబ్దముగఁ జూచుచుండిరి. కొందరు పోలీసులు జనులకు తొలగించి తోవజేయుచుండిరి. ఆ తోవగుండ జజ్జీగారును, వెనుక ఫటర్జీగారును నడచుచుండిరి. జజ్జీగారు తమ యూసననమలంకరించిరి. అందరును తమ తమయానముల నలంకరించిరి. మఱికొంతసేపు గడచినది. నేరస్థులు లోనికిఁ గోనితేబడిరి. వారు తగుబోనుల నలంకరించిరి. జనులందరును వీరికొరకైయే యెదురు తెన్నులుజూచిరి. అట్టివారు "ఉక్కుమనిషి" తో నహా వచ్చి బోనులలో నిలుచుండిరి. వారిని జూచుట కిదియే నమయము. జనులందరును వారిని గండ్లారఁజూచిరి. తక్షణమే వారు పొందిన ఆశ్చర్యము ఎట్టిదని చెప్పుదును. వారది నిజమని నమ్మజాలకుండిరి అది యంతయుఁ గలయని భ్రాంతి నొందుచుండిరి.

కారణము? ఇదివఱకు గొప్పదాతయని పేరుపడిన వ్యక్తి—వేల కొలదిజనులకు జీవనోపాధిఁ గల్పించిన సుగుణరాశి — కంటి, గుడ్డి మున్నగు వారికి నుచితముగ జీవనమార్గమును జూపిన భూతదయా పరుఁడు.. అన్నదాన, వస్త్రదానములందు వెనుకంజ వేయని ధన వంశుఁడు.. సుప్రసిద్ధుఁడని పేరుపడి, శ్యామలను చెచ్చియిచ్చిన ఫటర్జీగార ప్రముఖుఁడు—ఇట్టి విధముగ మారునని యెవరును కల

“సురేష్ ప్రభుత్వ పత్తేదారుకు నహాయముగఁ బరిచేసి శ్యామలకు తపశ్చి వేయుటలో తాను జూపిననేర్పు అమోఘమైంది. అదియుగాక ఛటర్జీగారు కాప్పిన ప్రకారము సురేష్ అతి ధీమంతుడు. ఈని తెలివి తేలికతయు గొనియుండగలిగి ఁ.

ఇక, ఉత్కలమున నుండి తాను శేషిని దొంగతనములు దోపిడీలు, అన్నియుగూడ ప్రజాపయోగ కార్యములకై నహాయపడినే శ్యామల నెత్తుకొని పోయెనన్నట్లు ఛటర్జీగారు తిరుగఁ బశ్చాత్తాపపడి మరలఁ దలఁచిరిగానె తెచ్చి వారి కప్పగించెను.

అదియునుగాక—

ఇతనికి శిక్షార్హునిగఁజేయుట ప్రజలలోనొక్కరికేసేమృతముగలేదు. తనకు సుదరరామయ్యగారు— కంజక్షి మున్నగు నార్హులను నశ్మతమాగ లేదు. ప్రభుత్వము ప్రజలదేగాన ప్రజల యిష్టానుసారమే చేయుట ఎంతయు నాచరణీయము.

ఇక, “దొంగకు బట్టుటకు దొంగయే కావలయును అందు చేతనే పత్తేదారుగ నియమించిరి దేశములో దొంగతములూ, దోపిడీలు లేక దేశము శాంతియుతమై యుండును. “అని సుప్రసిద్ధపత్తేదారు ఛటర్జీగారు కూడ చెప్పియుండిరి.

కాన, అందఱి యిష్టానుసారమే జేయుట నామశ్రితాయము.

కావున, రాజకీయ ఖైదీలక్రింద నిసురేష్ గారిని, తనగులను విడిచి వుచ్చుచున్నాము. ఇంతటినుండి సురేష్ ప్రభుత్వ పత్తేదారు మనుగాక!”

అని చెప్పి తమయాసనమునుండి దిగిరి.

విచారణముగిసెను.

జనుల ఆనందమునకు మేరలేకుండెను.

అందరును ఎర్రయిండ్లకు వారేగిరి.

మరునాడు.

ఎచ్చటజూచినను సు రేష్ వివాహపువార్తయే!

ఊరంతటను భోదనములు గట్టబడెను.

ఉద్యోగస్థులందఱకును శుభ శ్రేణి లగింపబడెను.

ముహూర్తపు తేదీ సమీపించినది.

అన్నియేర్పాటులును శ్యామలాంబా చాచి జూరగి ముగిసి
రములోనే జరిగించబడెను.

ఆవీధనంతను పెద్దపెద్దపందిరు లాక్రమించెను.

శుభముహూర్తమున మంగళ సూత్రము సురేష్ చే శ్యామల
మొకలో గట్టబడెను!

ఉద్యోగస్థులందఱకును జూర భోదనములు పెట్ట బడెను.

తదితరు లందఱకును పెరువన పందిరులందు భోజనములు
పెట్టబడెను

ఇక ఎన్నోచ గానములకు గొగువయేమి?

పెద్దల దీవనలలో - పిన్నల సంతోషవచనము లతో పెన్నె
ముగిసెను

పాదోమ్మిదవ ప్రకరణము

బ హు మ తు లు

వనంతరాణి చిరువత్సవ వత్సవించుచుండెను. కోయిల “కుహూ” యనుచు నామెతో నయ్యాటలాడుచుండెను. ఈకుహూ యను యను శబ్దమునకు చుట్టరీగారి తోటనుండి “కుహూ” యని మరి యొకశబ్దము ప్రతిధ్వనించుచుండెను.

ఎవరిదాప్రతిధ్వని?

కొంత పెండ్లికూతురు శ్వామలది!

శ్వామల తోటలో నొక తిన్నెపై గూరుచుండి పూలను మాలాగా గ్రుచ్చుచున్నది. ఇపుడామె చూచుటకు వనరాణివలె గప్పట్టుచున్నది. మునుపటికంటె నిపుడామె యెక్కుడందముతో దోచుచున్నది. ఆమె వెనుకనుండి సురేష్ మెల్లగ నరుదెంచి గూతు శంఖ గట్టిగ మూసెను. తోడనే యామె,

“అమ్మా! శంఖపోయినవి. ఏమిటబ్బా! ఎవరికా కొంటె తపము?”

అని యొక వ్రేటికేక వైచినది. సురేష్ ఆకేకకు చలించక,

“ఈవ్రేటికేకలకేమి లేమ్మా. నేనెవరినో చెప్పకోవలయును లేనచో నిశితే.”

అని వారింత గట్టిగ మూసెను.

“అబ్బా! ఇంకను నొక్కినచో నొకప్పుడుపోవా? ఏమిటా మోటునగునది చురీ!”

అని యామె వత్సవ సతిచమత్కారిముగ కిసుకుతో నున్నది. సనెను.

“మోటనరసమే కానినమ్మ- నురియేమైనను గానినమ్మ పేరు చెప్పవరకు నింతే!”

“అయ్యో! నాకొక్క పోవుచున్నవి.”

“ఈబెదరింపులకేమి లెమ్ము. నత్వరమాగ...”

“బెదరింపులుకాదు. నిజముగనే నాకొక్కపోవుచున్నవి.”

“ఈమాత్రము దానికేద?”

“ఈమాత్రమేమి? మీయుక్కుచేతులతో నాకొక్క ను స్కి-
సనేమగును?”

‘సరే-యింతకు పేరుచెప్పితివిగాదు’

‘పేరు వలచెప్పవలయును? మీపేరు మిన్నదలియదా?’

‘ఉన్! ఇట్లయిన నీకేకప్తమగును. ప్లరగ జన్మము.’

‘మొన్న పెండ్లిలో జెప్పలేదా? అప్పుడే ఎరిచితిరా?’

“అయిన మరిల జెప్పము.”

“మీరు మరచినచో నేనును మరచితిని. సొకుతు జ్ఞాపకము

లేదు.”

“అయిన నింతే” అని గట్టిగ మూయవస.

“అబ్బో! చెప్పుచున్నాను- మీపేరు... ‘ఉత్కల-ను నిష్క’

‘ఏమోఅల్లరి నాలనలుకేరు చెప్పుడు.’

‘అసలు పేరేమిటి? నీనలుపేరాను... సరే... యీను బాబు,’

‘ఏమో పెంకితనము సరిగ జెప్పుక’

‘ఉన్! చంపుచున్నాను... సుగ్రీవు!’

‘అశ్మయ్య!’ అని చెప్పుచును తీసివేసెను.

ఈడనే గెలుపద్ద నొక సక్తిలుగంటి ‘గణగణ’ మను

మోగెను.

సురేష్ అచోకబోయి యొక పేపరుతో దిరిగి వచ్చెను.

వానిని ఛోర్జి గమిపించెను.

‘ఓహో, నానగార! నయచేయండి!’

‘అహో పుణ్య భార్యార! తిరిచితిని నాజన్మ పానవమాయెను.’

‘అవును నాని! నీవుగాకను పుచ్చిన ప్రియమాలిని పెండ్లాడక నూనెతో పెండ్లి చేసికొని నానాహాయిక—ఎంత ఆనందముగ నున్నాను నోటికివి. అహో! అంతాదము దనిపకులకే దెలియవలయును.’

“చాలా లెక్క—విశ్వా నూనెకు వార్తలుజూడుము.”

సు గేష్ ఆపేపరుగొని యొకనటు దీని యిట్లు చదివెను,

—♦కాకినాడవార్తలు♦—

కాకినాడలోని పద్మభార్య నా వార్తల—మొక ముద్రకీర్తిని— ఆమె దివ్యాత్మకు డాక్టరు సుగేష్ యొక్క కోమల కళాల హృదయ మున—అతని నిలకడ గల నున్నట్లు రక్షణ చలించి విషయములే!

మున్న సు సైద్ధాంతం పునోభయ డగు ఛటర్జీగారు మా రు రూములో సతి సైయానలండి, తుదకు ‘ఉక్కుమనిషిని’ జేరెను. అతనిని యొకనూపవద్దొలుము. అదేవి సరిలకు ముందెవరును గొల్లొనలేదు. అదేవియందు సు స్వంశ భావములు రెండుదప్ప— అతని భవనములు ఏమియినోలేవు ...

ఉక్కు—మనిషి. ఎవరో అన్నియు పుట్టినది. అతడు మరియొక పక్షో కాదు.... .. డాక్టరు సుగేష్! అనియో ఆశ్చర్యకరము!!

ఛటర్జీగారి నౌకరగు రామరెడ్డియూ, నాతని తమ్ముడగు నాగస్వామియూ, నీడను మరియొకడు నాతని యువచరులు ...

ప్రజలందఱి కోరికపై జడ్జిగారు వారందఱిని రాజకీయ ప్రైవేట్ క్రింద విడుదల చేసిరి.—....

ఇక ప్రస్తుత వార్తలు—

ప్రభుత్వమువారి క్రింది విధముగ నన్యాయములు గావించిరి.

“ఉక్కుమనిషి”ని పట్టుటచే ఛటర్జీ 500రూ. బహుమానము నొందెను. దొంగను పట్టుటలో సరుపమాయుడును సురేష్‌గాన నాథుడును ప్రభుత్వ వత్తేదారాయెను. కొల్లొ నీవిసరిల్ల ని, దానిని ప్రభుత్వమువారి కర్పించుటచే సురేష్‌ను గౌరవ చిహ్నముగ ... ‘సర్’ అను బిరుదు నొనంగ బడెను....

తరువాత—

సురేష్‌ను, ఛటర్జీ సోదరియగు శ్యామలకును వివాహము కన్నుల పంపుగ జరిగెను. అన్ని, వత్తు దానములు విరివిగ జేయుబడెను. రామగడ్డముగారు తదితరులందఱును ఇప్పుడు శ్యామలాంబా పారిశ్రామికమండలము సహాయ నిర్వాహకులుగ నున్నారు.

ఇక—శ్యామలాంబాపారిశ్రామిక మండలిరము మును పటి కగులును ఎప్పుడు ప్రకాశముతో పరిగొట్టువన నందితి శియో క దేవుగలదా?

సంపూర్ణము

[illegible]

పరియువారు: — యస్. అచ్చిస్వాయి అండ్ వన్సు, గాకస్సునీ.

